

Catalunya

8 MA

LLUITANT
CANVIEM
EL MÓN

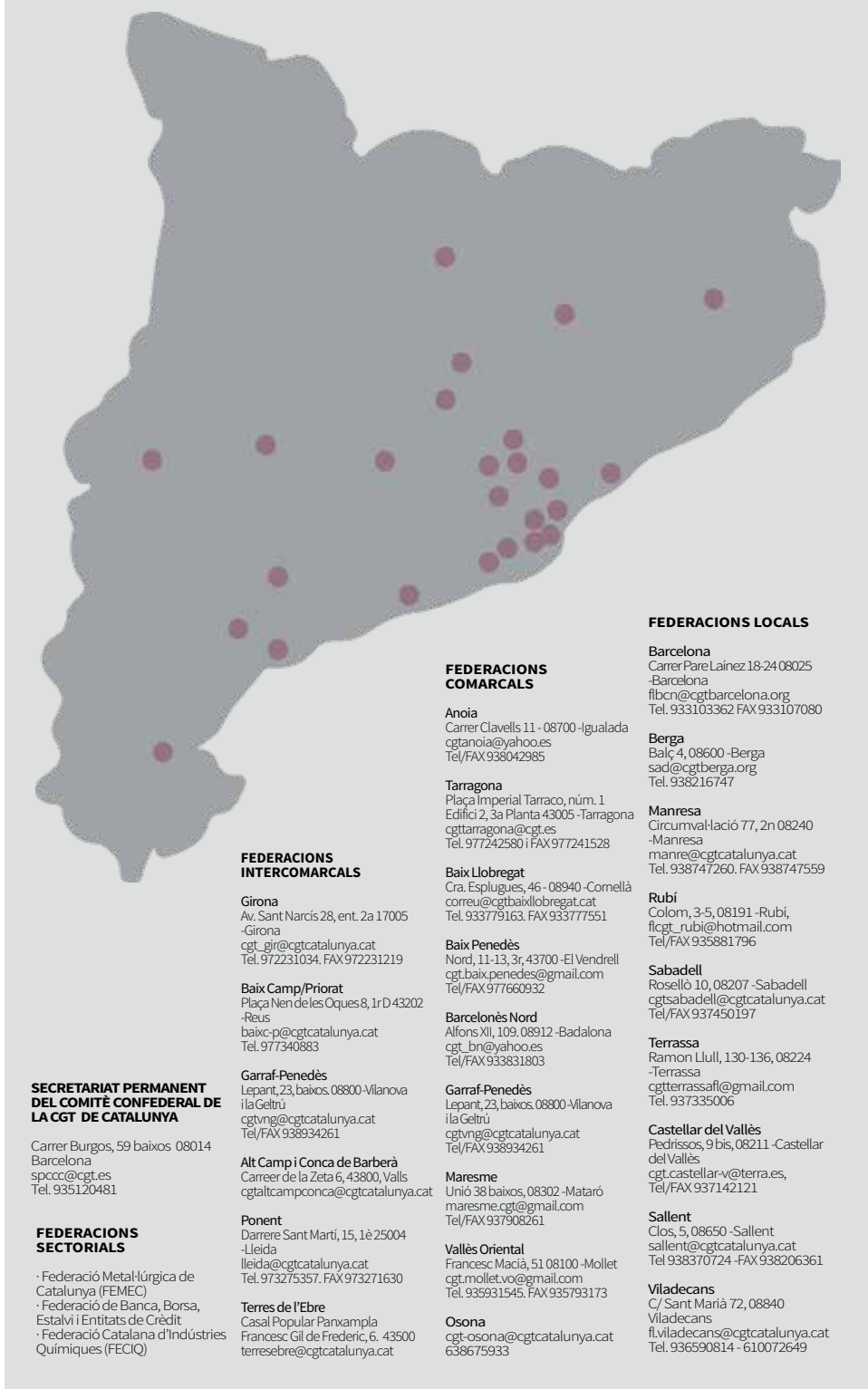

#TalMesComAquest

de 1789 esclata a Sabadell, estenent-se a Barcelona, l'Avalot del pa. Degut a l'alça del preu del pa. Les manifestants, moltes d'elles dones, assaltaren la fleca i l'ajuntament reclamant la venda de pa a un preu baix, així com que la qualitat del pa fos raonable. Els amotinats manifestaren que volien matar en Gurilles (responsable barceloní de la fleca). Els disturbis durarien cinc dies i, malgrat la dura repressió posterior, s'aconseguiria la reducció significativa del preu del pa.

ON ENS TROBEM?

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
Disseny i Maquetació: Pau Rigol
Traducció: Roser Penich
Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Maria Minguela, Xavi Rojals, Laura Gómez-Pinto, Daniel Muler, Gerard Sureda, Dàniela Marañón, Rosalia Molina, David Salas, Duburzu, Xavi Penich, Xavi Guisado, Jordi Llorens
Col·laboradors: Pili Frey, Carme Alvarés, Aurora Pujol, Àngels Casanovieta, Soledat Molinàs, Dàniela Pao, Maria Riera, Verònica Kraus, Nuri Ceballos, Lluís Gemma Parera, Maria Parreño, Sandra Montersteit, Gisela Zambrini, Pili Martin, Benet Zamora Dones i Libertat i Sureda
Traducció i subscripció: Crea, 59, baixos 08014 Barcelona
Tradida: 13.000 exemplars

© create communications

www.westcat.cat **www.fcorn.westcat.cat** **catalunya@cc.gtcatalunya.cat** **@CCatalunya**

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la GST informa:
 a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat de gestió i control, el qual té l'objectiu de facilitar la gestió de la comunicació i el qual té com a titular el Consorci Permanent de la GST de Catalunya i la seva única finalitat és fer efectiva la comunicació i la gestió.
 b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal.
 c) El/la subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació i al·teració al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació escrita al Secretariat Permanent de la GST de Catalunya, als correus electrònics com: cc-gtc@cc.gtcatalunya.cat o comunicació telefònica amb el Centre d'Informació i Gestió de la GST.

La vaga del 8 de març, en diumenge, dia laborable

Aquest és el segon mes de març en què la Revista Catalunya està escrita íntegrament per dones. Ara bé, més rere mes la revista fa ressò de les veus, opinions, crítiques i propostes que també signen les nostres companyes. No sabem si aquests paràmetres s'haguessin tingut en compte a l'hora d'editar-la sense l'esclat de l'onada feminista generat per les convocatòries de Vaga General dels últims anys. Sospito que, si més no, el procés hagués estat més lent.

La publicació arriba de la ma d'una nova convocatòria de vaga per part de la CGT de Catalunya, decisió que van prendre els sindicats al Ple celebrat a Valls el 22 de febrer després d'haver fet les assemblees amb les seves afiliades.

Sembla que el fet que el Dia Internacional de la Dona Treballadora coincideixi en diumenge ha abonat el terreny per intentar desmobilitzar un moviment que ja es demostra imparable. Des dels sectors que obvien que diumenge és un dia laborable per a moltes, i justament és quan es fan les feines més feminitzades i precaritzades, fins a d'altres que opinen que s'està utilitzant l'eina de la vaga de forma sacrilega i fins i tot se'ns retreu no haver estat capaces de revertir les condicions laborals, ni tampoc aturar la producció de forma massiva. Cal tenir barra per exigir al moviment feminista que en 2 anys faci el que el moviment obrer no ha aconseguit amb dècades.

Caldrà obrir mires i entendre que aquesta onada feminista potser no atura la producció, però és innegable com cada vegada més trobem dones generant conflictes sindicals no menors, i que benvinguda sigui la vaga si, com s'està demostrant, està sorgint un moviment feminista de classe, que repta a l'estat, repta el feixisme i el racisme, repta el capitalisme, repta el patriarcat i posa la vida digna al centre.

Els articles d'aquesta edició formen part d'aquesta lluita, esperem que gaudiu de la Revista Catalunya i...

Visca la lluita feminista!

Marta Minguela

I
R
A
M
U
S

TEMA DEL MES

8M DIA DE LES DONES TREBALLADORES

3-5

SINDICAL

LA PRECARIETAT TÉ ROSTRE DE DONA:
POBRESA I MÚLTIPLES BRETXES
LES TREBALLADORES DEL TERCER SECTOR,
VÍCTIMES DEL SISTEMA PATRIARCAL I CAPITALISTA
ASSETJAMENT LABORAL I SEXUAL A CEDIPSA
LA TRANSVERSALITAT DEL PRINCIPÍ D'IGUALTAT
NOTÍCIES SINDICALS

6-7
8
9
10
11

OPINIÓ

AQUEST 8 DE MARÇ TAMBÉ FEM VAGA FEMINISTA
FEMINISME DE CLASSE I SINDICALISME COMBATIU

12
13

L'ENTREVISTA

MARIBEL RAMÍREZ

14-15

EL DOCUMENT

TRANS* O LA REVOLUCIÓ DELS COSSOS I EL SEU
IMPACTE EN LA GESTIÓ DELS RECURSOS HUMANS

16-17

SOCIAL

SENSE PATRÓ NO HI HA TRACTA
LA GESTIÓ DE LES EMOCIONS DINS ELS NOSTRES ESPAIS

18
19

LES NOSTRES VEUS

PATRIARCAT I CAPITALISME: FEMINISME, CLASSE I DIVERSITAT
PER CANVIAR EL MÓN
PRIMER HEM DE CANVIAR LA FORMA DE NÉIXER
EL PRIMER PETÓ

20
21
21

INTERNACIONAL

LA RESISTÈNCIA DE LES DONES A ROJAVA

22-23

DINAMITA DE CERVELL

EL FAR
DICCIONARI MILITANT

24
25

CULTURA I OCI

RECOMANACIONS I RECEPTES
HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS

26
27

AL TINTER

PARLEM AMB FREDY SAMUEL VÁSQUEZ (SNIF)

28

8M DIA DE LES DONES TREBALLADORES

El 8M anem a la vaga feminista. No hi ha polítiques feministes si no es deroguen les reformes laborals

Des de fa temps el moviment feminista i les organitzacions que ens definim feministes hem iniciat un procés per a no callar més, no callar davant del sistema patriarcal, que ens està assassinant, explotant, culpabilitzant. Ens hem aixecat ben fortes i juntes per eradicar i soscavar el Sistema patriarcal i el capitalisme que ataca fonamentalment, la dignitat de les dones. I hem dit i diem PROU.

Les Vagues Generals Feministes del 8 de març de 2018 i de 2019, varen néixer i suposar una gran onada promoguda pels moviments feministes internacionals autoorganitzats, a les quals van donar suport i cobertura compromesa alguns

sindicats (com la CGT, la CNT i IAC) i que va ser secundada en més de 170 països.

Ara bé, aquesta Vaga General Feminista del 8M compta també amb un llegat... és hereva d'altres propostes i iniciatives, i idees i marcs conceptuals claus.

En aquesta línia, i només per esmentar una part d'aquesta herència, cal dir que ja l'any 2017 va haver un impuls per desplegar una Vaga Feminista internacional promoguda per les companyes argentines i que, el mateix any, van haver fortes i intenses mobilitzacions per part de les companyes poloneses davant del greu atac sobre els seus drets sexuals i reproductius, per l'intent de modificació de la llei de l'avortament polonesa. Els moviments feministes internacionals impulsors portaven des del 2017 escalfant motors, fruit d'un treball transversal i horitzontal i coordinat.

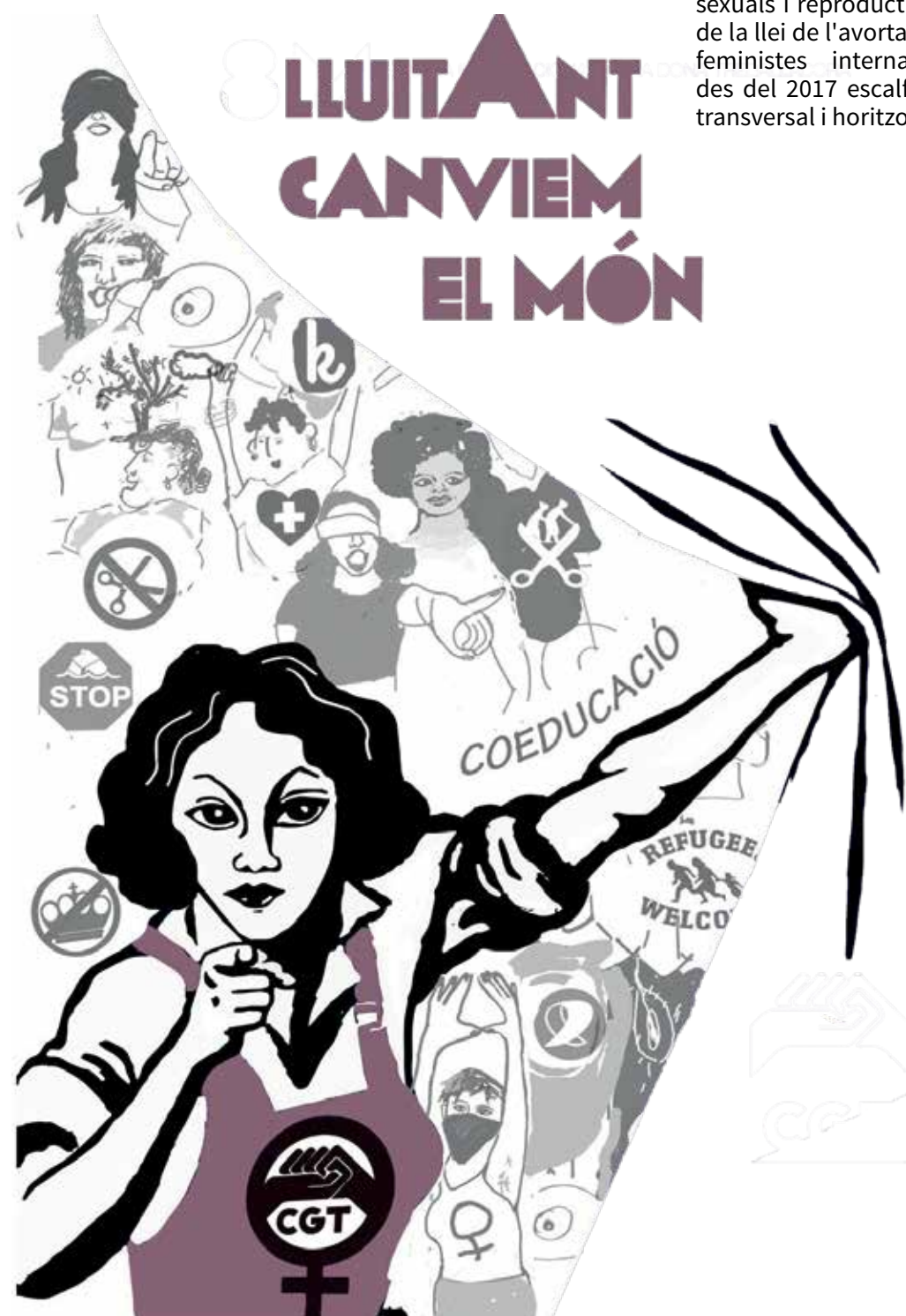
Igualment, cal esmentar que a Catalunya des de l'any 2014 el moviment de Vaga de Totes ha anat desplegant múltiples iniciatives i actuacions que s'estava coent i parint des de feina meua, i que van cristal·litzar en les reivindicacions del 8M-2018.

I, no podem deixar de visibilitzar el gran deute que tenim amb les pensadores marxistes feministes i les economistes feministes, que des de la dècada dels anys 70 del segle XX, van començar a fer-nos veure que els treballs domèstics, reproductius, de cura, de suport emocional, sexuals... que majoritàriament despleguem les dones arreu del món, també són treballs... i que aquesta dedicació desigual dels usos del temps per part de dones i homes -a més d'un greuge- genera profundes inequitats en el mercat de treball remunerat i en els drets de ciutadania, sempre, en detriment de les dones.

Algunes d'aquestes dones il·luminadores -històriques i més recents- són la Nancy Fraser (EUA), la Christine Delphy (França), la Silvia Federici (Itàlia), la Cristina Carrasco Bengoa (Xile i Catalunya), l'Amaia Pérez-Orozco (Espanya), només per citar algunes. Aquestes intel·lectuals, pensadores i activistes feministes compromeses han posat sobre la taula el conflicte entre capital-treball i el conflicte entre capital-vida, és a dir, el sistema capitalista mata, el sistema capitalista és biocida, el sistema capitalista és insostenible perquè aniquila la vida humana i no-humana. >>

“(…). Y nos plantamos y luchamos como hacemos las mujeres en todos lados donde el hambre de ganancia pone en riesgo la posibilidad de todo tipo de vida(…)”

Clarisa Ercolano, 2009
La voz de la tierra

Ens sobren els motius per fer Vaga General Feminista el 8M

Hem decidit donar visibilitat a totes les violències que patim les dones de tot el món, en tots els àmbits i espais de les nostres vides:

A la llar: El treball no remunerat o de cures suposa un obstacle insalvable per a la participació de les dones en el mercat de treball, en l'esfera política, en la lluita sindical, en igualtat de condicions respecte als cisteherohomes. Encara avui, s'accepta socialment que el salari dels cisheterohomes ha de permetre el sosteniment de la família, i que el salari de les dones és complementari en l'economia familiar.

Al treball: La bretxa salarial en l'Estat espanyol és de 23% de mitjana i la bretxa de pensions de les dones és de 36% més baixa que la dels homes. Dels contractes a temps parcial el 73,86%, són realitzats per dones, és a dir, 3 de cada 4 ocupacions.

Als espais públics: transport, carrers, places... ens assetgen, ens violen i ens diuen –indirectament– que l'espai públic i de gaudi no és el nostre espai “natural”, no és el nostre lloc.

Amb la parella, la família, l'entorn laboral, la societat i les institucions de l'Estat, a causa del sistema patriarcal i capitalista que vivim i patim.

Quines van són les reivindicacions que demanem per la Vaga General Feminista del 8M?

La jornada de Vaga General Feminista del 8M, de 24 hores, es planteja igual que els 2 anys anteriors (2018 i 2019), amb diferents tipologies de vagues, a partir de definir diferents eixos vertebradors: treball assalariat, treballs de cura, defensa del cos de les dones i eradicació de les violències de gènere. Aquestes tipologies de vagues són:

Vaga laboral: Vaga de treball assalariat, convocant a tota la classe treballadora; i per tant també Vaga de treballs sexuals.

Vaga de treballs de cura: Vaga de treballs domèstics, que evidenciï la sobrecàrrega i invisibilitat de les cures, l'absència de corresponsabilitat en el treball domèstic i de cura i permeti la visibilitat màxima de les dones.

Vaga de consum: la millor eina per lluitar contra el capitalisme i potenciar l'economia feminista que posi la vida al centre és deixar de consumir, és deixar d'alimentar el sistema biocida.

Vaga educativa i estudiantil

I a partir d'aquests eixos i tipus de vagues s'han marcat diversos objectius:

Visibilitzar els treballs de les dones que sostenen la vida (i no es reconeixen), eradicació de les desigualtats de gènere en tots els àmbits i manifestacions; eradicació de les violències vers les dones (cis, trans i bollerres)

Van plantejar un gran ventall de reivindicacions: trencar amb les desigualtats laborals (bretxa salarial, infravaloració dels “treballs femenins”, equiparació de les treballadores de la llar al règim general, eradicació de l'assetjament sexual i per raó de sexe en el llocs de feina, igualtat material de dones migrades i refugiades, drets de les treballadores sexuals, entre d'altres); reconèixer com a treballs les tasques domèstiques, de cura, emocionals, organitzatives, reproductives, sexuals...; visibilitzar com les retallades sanitàries i serveis socials suposen una sobrecàrrega que recau en les dones; aconseguir una educació lliure de valors patriarcal (pública, laica, feminista...); dret a decidir sobre el propi cos (reproducció/mètodes anticonceptius/ dret a l'avortament, com vestir, alliberament de la pressió estètica, diversitats sexuals); no a les guerres com a control dels territoris i de les persones (noies i dones refugiades, noies i dones migrades forçoses, noies i dones victimitzades, noies i dones violades...); llibertat per circular pels territoris i els espais sense por i sense ser violades; sostenibilitat de la vida i del planeta (espais habitables, biodiversitat, sobirania alimentària dels pobles); prou assassinats de dones!!

Les reivindicacions dels moviments feministes mereixen una Vaga general feminista de 24 hores

Aquest procés que estem duent a terme unides, contra el patriarcat i disposades a donar la batalla per construir unes vides millors, ens porta a plantejar i demanar, conjuntament amb el moviment feminista una Vaga General Feminista el 8 de març: Dia de les dones treballadores, de totes les dones (cis, trans i bollos) per què totes treballem realitzant treballs assalariats o treballs de cura i de sosteniment de la vida (humana i no humana).

L'objectiu és aturar la vida en tota la seva extensió i visibilitzar el paper protagonista que tenim les dones en l'engranatge d'aquesta vida. La vida no se sosté sola. Per tant volem:

>> Acabar amb la desigualtat en l'àmbit laboral, econòmic i social de les dones respecte dels cisheterohomes.

>> Posar fi a la desigualtat constatada de la divisió sexual del treball en aquest sistema capitalista, patriarcal i biocida.

>> La retirada de les polítiques, lleis i actuacions del capital que comporten la discriminació i desiguals oportunitats.

>> L'adopció de mesures concretes i immediates que acabin amb la bretxa salarial i la desigualtat en les pensions.

>> Modificar els estereotips de gènere i la persistència dels valors masculins en les estructures de les organitzacions i de la societat.

>> Control sobre les implantacions dels Plans d'Igualtat en les empreses amb una visió eixamplada que tingui en compte totes les persones vulnerades les sistema sexe/gènere.

>> L'eradicació del persistent assetjament sexual i per raó de sexe en l'àmbit laboral, la precarietat laboral, temporalitat i l'alta taxa de contractes amb jornades parcials que pateixen les dones.

>> L'establiment de polítiques laborals socials i econòmiques que facin efectives l'equilibri real de la vida familiar, laboral i personal, així com la corresponsabilitat en les cures.

>> Consideració de les tasques de cures com a treball amb dret a remuneració i dret a les seves prestacions contributives independents.

>> L'equiparació efectiva i real de les Empleades de la Llar al règim general.

>> L'exigència al govern de mesures concretes i efectives contra les violències masclistes i criteris clars d'actuació per protegir a les dones i les seves filles i fills dels seus agressors.

>> Eradicar les violències masclistes i del mercat que ens (mal)tracten com a objectes, possessions del mercat, dels homes que ens violen, assetgen,

maltracten i assassinen. Però també de les institucions i les seves lleis que reproduïen actituds i conductes cisheteropatriarcal masclistes.

>> Cessament de la criminalització de les persones migrants i de les lluites socials antiracistes. La igualtat efectiva de les dones migrants i refugiades. Aconseguir una sanitat pública i de qualitat que no tracti com a malalties la vida de les dones. Que la medicina reconegui i respecti els nostres cossos i les nostres vides.

>> Exigim una educació feminista implantada d'una forma efectiva i sense discriminació per opció sexual.

Exigim que la religió no continuï incidint, ni volent controlar les nostres vides. Volem ser propietàries dels nostres cossos, els nostres desitjos i llibertats.

Volem fer vaga per aturar el món. Les dones lluitant canviem el món, ara l'aturarem

Aurora Pulido i Rosalia Molina

Afiliada al Sindicat d'Administració Pública i Afiliada al Sindicat d'Ensenyament de Barcelona

EL FIL

Násara
@SahrawiFeminist
13 de febr. de 2020

Traduït

1. Resulta que persones autocategoritzades com "racialitzades" la procedència i context no té absolutament res a veure amb el meu, creuen tenir la legitimitat per dir-me que, el meu feminisme per a un altre moment, que ara el que importa és el moviment antirracista.

3. Resulta, de ser autodefinides com "racialitzades", els atorga legitimitat per convidar-me a deixar de qüestionar les teories derivades d'alguns moviments antiracistes i fins i tot, de deslegitimar la meua lluita cridant-me "etnocèntrica".

4. Moltes d'aquestes persones, procedeixen de contextos occidentals, on s'ha progressat molt en matèria d'igualtat i jo, que procedeix d'un context on les dones som el més baix de la casta, sembla què no puc lluitar contra la misoginia perquè abans està l'antiracisme

5. Aquest és un dels grans problemes de crear una comunitat de "racialitzats", q som persones procedents de diversos contextos i em sembla molt atrevit que alguns convidin a altres a callar en nom de l'antiracisme quan ells no saben el q és viure en segons q contextos

6. És curiós, però fan el mateix amb els que no posem en l'epicentre o la totalitat de la nostra lluita l'antiracisme (que és una part més del nostre lluita) que aquells que critiquen.

7. A mi, ningú em va a donar lliçons de privilegiats si, privilegiats no. Sóc refugiada, procedeix d'una cultura musulmana profundament misògina. El país que colonitza el meu, és un altre país musulmà, la qual cosa deixa la nostra lluita per la descolonització en un segon lloc ja que el

8 colonitzador no és un país occidental. Sóc estrangera, els meus pares ho són i producte de la dificultat de ser estranger, he iniciat els estudis més tard. Pateixo racisme esporàdicament (a Andalusia, perquè en altres llocs d'Espanya, era quotidiana).

Continua a twitter

La precarietat té rostre de dona: pobresa i múltiples bretxes

Bretxes de gènere: salarial, activitat laboral, pensions i prestacions

La bretxa salarial a l'Estat espanyol és del 23% de mitjana, i està basada entre altres qüestions, no en la decisió arbitrària de les empreses de pagar salaris més baixos a les dones que als homes, sinó en una cadena de desigualtats que analitzarem després.

Bretxa de gènere en l'activitat laboral: estem en una situació de més d'un milió i mig de dones menys incorporades a l'activitat. I aquesta barrera es reflecteix en la bretxa percentual de gènere d' 11,24 punts (taxa activitat dones, 53,33%, homes 64,57%). Existeix una segregació laboral fins i tot com a aturades: 1 de cada 2 dones porten més d'un any buscant ocupació (el 51,27% del total de parades) i respecte el 2007 aquest percentatge s'ha multiplicat per 5 el nombre de dones que porten més de dos anys buscant ocupació (143,5 mil en 2007 i 707 mil a l'any 2017).

Bretxes en les prestacions per desocupació, les quals també estan afectades per aquestes dades: per a les dones (57%) deu punts inferior a la dels homes (67%). I també compten amb quanties molt més baixes enfront de la major parcialitat de les seves prestacions (el 68% del total d'aquestes les perceben dones) i l'elevat volum de subsidis (elles perceben el 54% del total) enfront de prestacions contributives. En la taxa d'atur les dones també estan sobrerrepresentades. Segons la EPA 4^{rt} de l'any 2017 (Enquesta de Població

Activa corresponents al 4^{rt} Trimestre del 2017) existeixen prop de 2 milions d'aturades. Les taxes d'atur respectives són: 16,65% homes i 18,35% dones.

La bretxa de pensions: Encara que les dones representen el 51% del total de pensions reconegudes, actualment a l'Estat espanyol, quant a la pensió de jubilació aquest percentatge només arriba al 37% per a les dones. I quant a la quantia, "Les pensions mitjanes en vigor que perceben les dones tenen una quantia (725 euros) que és un 36% més baixa que la dels homes (1.147 euros). Aquesta mateixa diferència es manté també en el cas de les pensions de jubilació en vigor", explica el mateix informe.

Motius de les bretxes de gènere

Estan basades en una cadena de desigualtats basada en una històrica i duradora divisió sexual del treball, que legitima que les dones siguin contractades en àrees de treball infravalorades, arrossegades a la precarietat, major explotació i pitjors condicions. Això sumat al no reconeixement del treball reproductiu que, sinó expulsa a les dones del mercat laboral, les sotmet encara més a la precarietat.

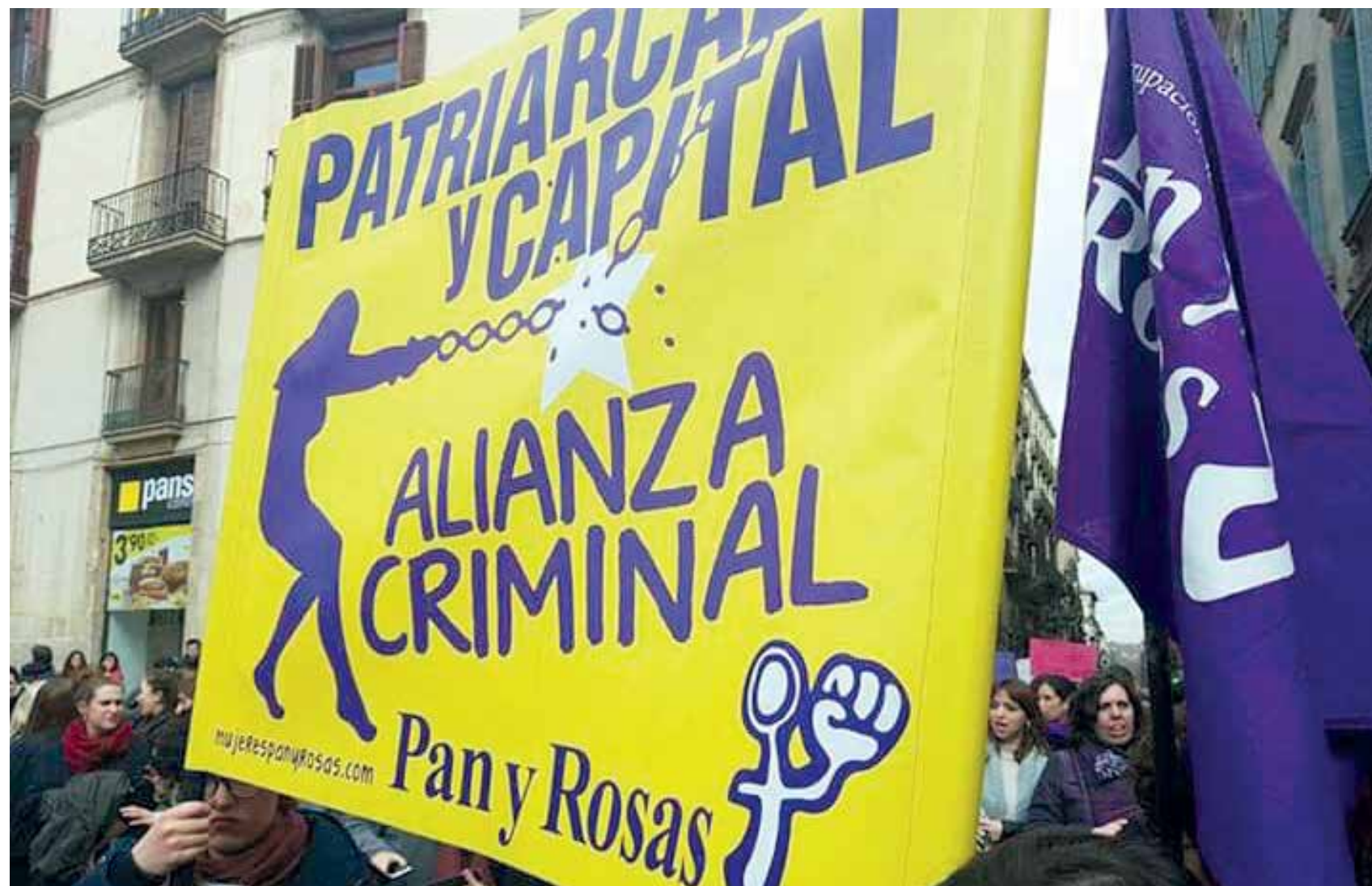
>> Divisió sexual del treball i infravaloració del treball femení en àrees de cures, serveis i serveis socials

A l'Estat espanyol, el percentatge que representa la dona en el conjunt de la classe treballadora assalariada va passar del 43% al 48%

entre els anys 2007 i 2016. És molt elevat a la sanitat i els serveis socials, on el 77,5% de les persones ocupades són dones. En educació, ocupen el 67,4%, en el sector serveis el 66,6% i en totes aquelles tasques vinculades a cura de persones i de la llar, el 88,6%.

A l'hostaleria les dones perceben el salari més baix de tots els sectors d'activitat. Igualment en sectors d'Activitats Administratives i Serveis Auxiliars i en Altres Serveis perceben els salaris més baixos de tot l'Estat. Aquests tres sectors concentren una forta presència de dones amb un 50% en cada sector, els salaris són els més baixos i sofreixen una bretxa salarial per sobre de la bretxa mitjana del conjunt de sectors d'activitat de l'Estat.

Només el sector de l'Educació, amb una presència de dones del 67 %, la bretxa salarial disminueix al 9,34 %. En el cas de les Activitats Sanitàries i de Serveis Socials, amb una presència femenina del 78,68 %, la bretxa salarial del 27,23 %. En les Activitats Immobiliàries un 66,89 % i la bretxa salarial és del 32,73 %. En el Comerç la presència de dones és altíssima i la bretxa puja al 28,04 %. I fins i tot en les Activitats Professionals, Científiques i Tècniques les dones són majoria, se'ls exigeix la màxima qualificació acadèmica i la bretxa salarial és del 30,41 %; a més els treballs de recerca i de redacció els realitzen les dones amb salaris baixos i els caps d'equip i responsables de les recerques són majoria homes amb salaris molt més alts.

A aquesta discriminació que aporta milions a les butxaques dels empresaris i pobresa a les treballadores, se la denomina "segregació horitzontal" i està acompanyada de l'anomenada "segregació vertical". Sectors de treballadores no qualificades en àrees de serveis, dels serveis de salut i cures de persones, cobren els salaris més baixos de tot el ventall de salaris mitjans per ocupacions. A això se li afegeix el fet que la majoria de les treballadores no qualificades romanen per a tota la vida en aquesta escala, sense cap mobilitat laboral que millori les seves condicions.

>> La precarietat laboral: causa profunda de totes les bretxes

Dels contractes a temps parcial, el 73,86% són exercits per dones; és a dir, 3 de cada 4 ocupacions. El motiu principal de la parcialitat és no haver trobat un treball a temps complet, d'una banda. Per l'altre, enfront de la càrrega de la cura de menors, majors dependents, persones malaltes o amb discapacitat, que determina una altra de les causes principals per a un 12,98% de dones (268,2 mil) i un 1,78% d'homes (13,6 mil). És a dir, les dones 7 vegades més que els homes. I altres

obligacions familiars són la raó principal per a un 6,31% de dones (130,9 mil) i un 1,55% d'homes (11,4 mil). Elles, 4 vegades més que ells.

Els contractes escombraria gestionats per les ETT (Empreses Temporals de Treball) i les externalitzacions són les que garanteixen les condicions de treball d'alta precarietat, elevades taxes de temporalitat i rotació, treball a temps parcial, ritmes de treball altíssims, alta taxa d'accidents de treball, malalties professionals no reconegudes així com salaris per sota del salari mínim interprofessional (SMI).

Les treballadores de la llar i de les cures mostren un dels rostres més extrems de la precarietat laboral.

Aquest continua sent un sector completament marginal i desvalorat que recau substancialment en l'economia submergida, format principalment per dones (entre un 90-95%) moltes d'elles immigrants. Segons l'enquesta de població activa (EPA) a l'any 2019 prop d'unes 600.000 persones asseguraven dedicar-se al treball de la llar. I es calcula que aproximadament prop d'unes 400.000 estan afiliades a la Seguretat social. És a

dir que més d'un 30% de les empleades de la llar i de la cura segueix sense tenir cobertura social, a part de que segurament són moltíssimes més les que treballen en negre i no apareixen a les estadístiques.

Per altra banda, aproximadament la meitat de les dones afiliades a la Seguretat Social que treballen com a empleades de la llar i de la cura són dones immigrants. No obstant, són moltes més les que treballen a l'economia submergida.

A això cal afegir-li que l'enorme força laboral de dones immigrants estan sotmeses a les pitjors condicions i als pitjors contractes, ja que estan condicionades pel xantatge "dels papers" i les xenòfobes i racistes lleis d'estrangeria.

>> La utopia de la "conciliació laboral i familiar"

Aquestes xifres ens mostren una altra realitat. Les dones, en el seu conjunt, realitzen o no una altra activitat, dediquen diàriament a tasques vinculades amb la llar i la família una mitjana de 4 hores i 7 minuts, mentre que els homes destinen 1 hora i 54 minuts. Moltes es veuen obligades a treballar mitja jornada. I més d'un 25% de dones perden el seu treball quan estan en situació d'embaràs, segons dades de l'estudi de l'Institut de Política Familiar, ja que moltes empreses exerceixen l'anomenat assetjament psicològic maternal per a "convidar-les" a què abandonin el seu lloc de treball. Es calcula que 9 de cada 10 dones ha sofert algun

tipus d'assetjament o pressió en quedar-se embarassada o demanar una reducció de jornada.

La "conciliació laboral i familiar" acaba sent una utopia enfosquida per la doble càrrega del treball assalariat i el no remunerat de les tasques domèstiques que, sinó expulsen a les dones del mercat laboral, les sotmeten a contractes de jornada parcial i a la precarietat.

La ineficàcia de les "lleis d'igualtat", sinó es trastoca la base de totes les desigualtats: precarietat, explotació i pobresa per a milions.

El "Pla d'Acció de la UE 2017-2019" per "Abordar la bretxa salarial entre homes i dones", a nivell europeu la bretxa és del 16 % de mitjana, planteja vuit propostes d'acció que apunten a "Millorar l'aplicació del principi d'igualtat de retribució", a "Trencar el sostre de vidre" contra la segregació vertical, "la penalització per cures", entre altres. També el PSOE proposa una Llei d'igualtat Salarial en el mateix sentit.

Però, és possible acabar amb aquestes bretxes de gènere a través d'aquestes "millores" dins del model laboral del capitalisme espanyol configurat des de les dècades del '80 i '90? Un model que va donar origen a la precarietat laboral en la qual les dones estem sobrerrepresentades? I en el qual, tant els governs del PP com del PSOE, han gestionat els negocis dels empresaris, des de l'anomenada "reconversió industrial" fins a privatitzacions de serveis públics, reformes laborals,

EREs, pèrdua de desenes de milers de treballs desviats cap a la contractació i subcontractació de serveis. A part de què les direccions dels grans sindicats, CCOO i UGT han garantit una "pax social" actuant de còmplices d'aquesta situació.

Algunes propostes i reivindicacions de cara a la vaga del 8M contra la precarietat laboral femenina

Davant de tot això, algunes de les reivindicacions que considerem que no poden faltar a la vaga feminista del 8 de març són les següents:

>> Derogar les reformes laborals del PP i PSOE

>> Posar fi a la precarietat: perquè es faci realitat "A igual treball, igual salari", totes les treballadores haurien de passar a plantilla fixa i s'hauria d'establir la prohibició dels contractes temporals, les ETTs i les externalitzacions.

>> Augment dels pressupostos en sanitat, educació i serveis públics, davant d'unes retallades socials que han portat al fet que les càrregues familiars i de la llar augmentin i es facin cada vegada més pesades per les dones amb la doble jornada de tasques domèstiques i de cures, que a més li surt totalment gratuïta per als empresaris.

>> Educació infantil (de 01 3 anys) universal i gratuïtes. Residències, centres de dia i altres recursos per a persones dependents gratuïts.

Àngels Casamitjana

CGT Ensenyament Sector Social

Josep Bargalló

El Conseller d'Educació continua a dia d'avui sense aplicar el Pla d'igualtat als centres educatius catalans. La Coeducació ha quedat en paper mullat. I perquè ens preguntem? I ens responem al moment: doncs perquè el Bargalló és un senyoro com deu mana, és a dir, dels de tota la vida, que no està per històries rares com que les dones gaudeixin dels mateixos drets, i molt menys, una societat on no es pugui disposar d'elles com es vulgui. Senyor Conseller, a tot porc li arriba el seu Sant Martí. Estàs avisat.

Santiago Abascal

Bé que podríem posar al cagarro humà aquest de la foto a qualsevol número, repetint semàfors vermells a punta pala. Però es faria avorrit. Aquest mes l'Abascal se l'ha guanyat per la seva proposta de Pin Parental. Per aquesta xusma peninsular que tenim, l'ideal seria que l'escola continués en mans de la sacrosanta església i, a poder ser, sota les porques mans dels cures i bisbes. Abascal, a tu et posàvem un pin parental. A la cara. I amb una Star.

Maurici Lucena

Aquest figura és el President d'AENA. Abans d'això però va ser diputat i portaveu del grup parlamentari del PSC i ha treballat en treballs molt precaris dirigint àrees del Banc Sabadell o el Consell de l'Agència Espacial Europea. Ara ja té la carrera feta, una carrera feta a base d'aneu a saber què. Com la dona que ha acomiadat per quedar-se embarassada a l'aeroport de Palma. Maurici ets un exemple. Un exemple de masclista fastigós.

Les dones de la CGT

Un cop més, les dones del nostre sindicat ens donen una lliçó d'organització, empena, lluita i dignitat. Mai s'han cansat de fer-ho i mai ens cansarem de repetir-ho: des de la Redacció del Catalunya no podem fer altra cosa que agrair profundament totes les hores, esforços i dedicació que les dones de la CGT aporten a la lluita feminista i anarcosindicalista. Es mereixen un semàfor verd cada mes. És cert que les dones mouen el món. Nosaltres diem que, també, les dones mouen la CGT.

EL SEMÀFOR FEMINISTA

Les treballadores del tercer sector, víctimes del sistema patriarcal i capitalista

L'àmbit social és un sector altament feminitzat en el qual més del 75% de les persones contractades som dones (i gairebé un 60% de les persones voluntàries). Les desigualtats es poden observar en el tipus de feina que es desenvolupa, en els salaris i en els càrrecs.

Aquest fenomen de la "feminització de les cures" vol dir que les dones som les que majoritàriament desenvolupem les tasques vinculades a les cures, és a dir, les relatives a l'atenció precoç, l'atenció domiciliària, a la gent gran, a les persones amb diversitat funcional, a les dones i infants víctimes de violència masclista, a les persones en situació de sensellarisme i l'acollida a les persones migrades entre altres. Els homes acostumen a treballar en àmbits "més reconeguts", com els serveis socio-sanitaris (atenció a persones amb problema de consum per exemple) o amb un rol de model com els educadors socials en l'àmbit de l'atenció a infància i adolescència.

Les desigualtats també s'observen en els tipus de càrrecs dins de les organitzacions. Segons el model d'organització del centre de treball (grans empreses o petites entitats), les dones no accedim en les mateixes condicions als càrrecs directius. Els homes ocupen més càrrecs directius o presidències i, quan ho fan, dirigeixen entitats que generen volums econòmics més alts mentre que les dones que aconseguim accedir a càrrecs ho farem dins de les organitzacions més petites.

Amb la capitalització de les cures també veiem com la pobresa té nom de dona. Les treballadores ens trobem en situació de progressiva precarització i hem de fer front a una situació de violència patronal que patim tant professionals com persones usuàries, amb la complicitat de les institucions.

Una de les principals raons és la subcontractació de serveis bàsics per empreses privades. La gran majoria dels serveis socials i de l'educació estan externalitzats a entitats privades i aquí està el gran engany del "Tercer Sector Social", que suposadament estaria format per entitats sense ànim de lucre però la realitat és que moltes empreses estan fent negoci de les necessitats d'aquells sectors de la societat més exclosos. Trobem tant a grans fundacions que funcionen com veritables empreses capitalistes, suposades cooperatives socials i educatives que també exploten i precaritzen com SUARA o EDUVIC així com grans empreses com Accent Social (antiga CLECE) propietat del Florentino Pérez, que també és president d'ACS, una de les principals empreses de l'IBEX 35. De fet l'actual "Ajuntament del canvi" d'Ada Colau va continuar renovant el contracte amb Accent Social per a la gestió d'una gran part del Servei d'Atenció Domiciliària (SAD) per a persones majors i dependents de la ciutat, oferint beneficis milionaris a l'empresa de Florentino Pérez. A més, Accent Social també té la gestió d'altres serveis de la ciutat com a albergs socials per a persones en situació de sensellarisme. Arrel de denúncies de la CGT també s'estan investigant en l'Oficina Antifrau irregularitats i pràctiques sospitoses de fundacions com Plataforma educativa (dirigida per Ricard Calvo, antic Director general de la DGAIA) i la Fundació Salut i Comunitat.

Un altre exemple és el de les vetlladores (docents

de suport) o les monitores de temps lliure a les escoles públiques. Molts dels serveis de menjador escolar actualment són gestionats per empreses externes que contracten a les seves treballadores amb condicions molt precàries (contractes fixos-discontinus, jornades parcials, sous irrisoris – molts amb pagament en 'espècie' considerant el menjar part del salari). A més moltes vegades es contracten empreses que poc tenen a veure amb l'àmbit educatiu.

Amb l'externalització dels serveis, se'n aplica convenis de l'àmbit privat amb salaris que no arriben als 1000€ al mes i amb sous congelats des de fa anys perquè no hi ha prou voluntat de part de les patronals ni dels sindicats majoritaris de negociar els convenis del sector amb millores significatives (hores que no es paguen,

contractacions per sota de conveni, jornades netes, horaris canviants, etc.).

Tampoc se'n reconeixen les mateixes condicions que si fóssim treballadores contractades directament per l'Administració pública. Ens veiem abocades a situacions de dificultats per conciliar la vida personal i familiar, dificultats per agafar la baixa laboral en cas que el nostre lloc de feina sigui de risc durant un embaràs (cosa que passa sovint al treballar amb persones en risc d'exclusió social o en situacions vulnerables).

També patim una sobrecàrrega laboral a causa dels canvis de ràtios imposats per la Generalitat com pot ser el cas en els centres d'acollida per a joves estrangers, centres residencials per a infants i adolescents o residències i centres de dia per a persones amb diversitat funcional i mental.

La connivència i complicitat entre la patronal i l'Administració és alarmant i denigrant per la classe treballadora. Fa que ens convertim en usuàries dels mateixos serveis en els que treballem i que no només les treballadores de l'àmbit social patim un biaix de gènere, sinó també els col·lectius que atensem. Les xifres de risc de vulnerabilitat i altres indicadors així ho constaten. Les dones són les grans damnificades per la crisi i la pobresa estructural.

Per tot això, farem vaga el 8M. Bé, farem vaga les que podem perquè els serveis mínims pactats són malauradament molt similars al nombre de professionals que tenim en el nostre dia a dia!

Soazig Noirault

CGT Ensenyament
Sector Social

Assetjament laboral i sexual a CEDIPSA

Fa uns mesos, la Secció Sindical Estatal de CGT a CEDIPSA (grup CEPESA) va escriure un primer capítol d'aquesta interminable pel·lícula, digna de les millors sagues cinematogràfiques. Malauradament, un dels conflictes amb la companyia continua sense resoldre's. És l'assetjament laboral i sexual per raó de sexe a les estacions de servei.

Després de diverses concentracions i manifestacions a algunes benzineres i davant la seu central de CEDIPSA a Barcelona, que es va dur a terme amb el suport i la col·laboració de les companyes de Gènere de la CGT de Catalunya, no hem trobat cap manera d'establir comunicació amb l'empresa.

En aspectes tan dispars com el model de negoci i el greu problema de l'assetjament en el món laboral, veiem el mateix resultat: la salut de les persones treballadores es veu disminuïda de manera alarmant, tant física com psicològicament.

En el primer cas denunciat, d'una companyia expenedora, presumpta víctima tant d'assetjament laboral com sexual per part del seu superior jeràrquic, l'empresa va declarar el presumpte assetjador "no culpable". No obstant això, després de mesos d'angoixa, reflectida en la salut de la nostra companya, s'ha obtingut resolució d'Inspecció de Treball a la nostra denúncia, on diu "... a l'empresa s'ha donat una conducta d'assetjament sexual per part d'un cap d'estació a una expenedora".

El que Cepsa està permetent a les seves estacions de servei són casos tan durs com els descrits per una altra companya, una de les quatre protagonistes del segon cas denunciat per aquesta Secció Sindical contra el seu superior jeràrquic i ajudant, i és la següent:

"He viscut en primera persona, a Cedipsa, assetjament laboral. Ha

estat un temps difícil, que arriba a minvar la teva autoestima. Crits, discriminació, humiliacions i tot això patint en silenci. Fins que un dia, la ment es trenca i ja no saps qui ets... Quan, per fi, trobes una mà estesa per començar a actuar i solucionar-ho, pots iniciar la sortida d'aquest túnel negre.

Com a part del procés, et trobes amb una empresa que "mai veu assetjament en cap lloc", potser, com a molt... "abús de poder".

La medicació que has hagut de prendre, les fòbies i pors vers el teu cap i falsos companys, fins i tot havent de canviar els llocs normalment freqüentats, per por de trobar-los. Tot això, el seu

pla d'assetjament, no ho contempla...

Però sí, Senyor A.M.P. va ser assetjament laboral i tot el que han fet, amb les seves accions, és alimentar al monstre (és a dir, el

l'ajuda necessària. Gràcies"

Per tant, és més que clar que CEPESA empara l'assetjament a CEDIPSA, es limiten a un compliment dels requisits més mínims, creant "paripés de protocols d'assetjament laboral", simples "còpia i pega" de la legislació vigent, i esperen que sigui la Justícia o Inspecció de Treball els que resolen aquests processos, donada la

ineptitud de les persones, tan poc formades en la matèria, que actuen com a instructors de les causes.

meu superior). Tanquen el problema amb una sanció d'un mes que sabem que mai es portarà a terme.

Amb aquestes notes, només vull ajudar aquelles persones que pateixen la mateixa situació que jo. Que no tinguin por. Que denuncien tots els abusos. Sempre trobaran el suport i

“un dia, la ment es trenca i ja no saps qui ets...”

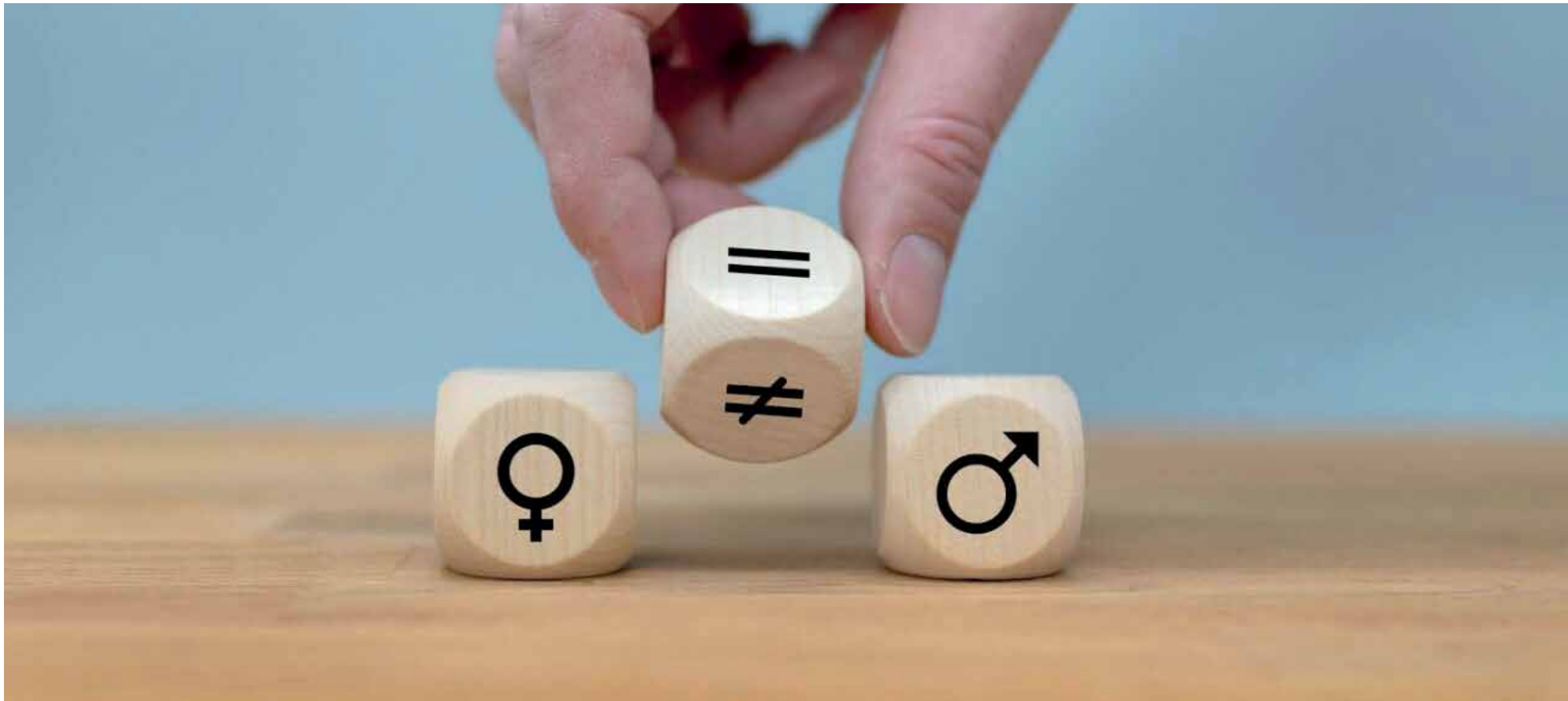
i l'autoexplotació dels treballadors. Un gran treball d'aquesta Secció Sindical, buscant benzinera per benzinera, província per província, arribant a denunciar 209 centres de treball, on es beneficien sense cap humanitat de les persones i vulnereu tot tipus de regulacions i drets laborals. L'esforç, però, no ha estat en va ja que aviat sortirà una resolució favorable per part de l'autoritat laboral que porta la nostra denúncia.

Continuarà...

Daniela Pop

Secció Sindical
estatal Cedipsa

La transversalitat del principi d'igualtat

En l'àmbit legislatiu, la igualtat de gènere es basa en l'Article 14 de la Constitució: "Els espanyols són iguals davant la llei, sense cap discriminació per raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social"

El principi d'igualtat entre dones i homes pretén acabar "amb la situació històrica d'inferioritat de la població femenina en la vida social i jurídica" (Sentències del Tribunal Constitucional, 75/1983 i 128/1987).

En l'actualitat, i sobre la base d'aquest principi es va aprovar el Pla Estratègic d'Igualtat per al període 2019-2022 que s'organitza entorn quatre eixos principals:

- 1 Transversalitat de gènere
- 2 Nou pacte social
- 3 Ciutadania
- 4 Violència contra les dones

No obstant això, i encara que s'hagi reconegut la igualtat formal de dones i homes davant la llei, la realitat és que la violència masclista, la discriminació laboral, les diferències salarials, una major desocupació femenina, les pensions de viduïtat, la baixa presència de dones en posicions de "més responsabilitat", els problemes de conciliació de la vida laboral, etc. mostren que la igualtat plena i efectiva continua sent una tasca pendent, i molt.

En aquest sentit, s'aprova la Llei Orgànica 03/2007, de 22 de març, d'Igualtat Efectiva de Dones i Homes (LOIEMH), amb l'objectiu de promoure un canvi en la realitat social, trencant els obstacles que continuen impedit que les dones visquin en igualtat d'oportunitats, eliminant qualsevol discriminació i eradicant prejudicis, estereotips i diferències de tracte.

La principal novetat d'aquesta Llei era el seu objectiu de prevenció sobre conductes discriminatòries i l'aplicació de polítiques actives per fer efectiu el principi d'igualtat, implicant una dimensió transversal de la mateixa. És a dir, la Llei d'igualtat modifica les lleis estatals afectades per la inclusió del principi d'igualtat i preveu un conjunt de mesures transversals en tots els àmbits de la vida política, judicial i social: educació, política sanitària, accés a les noves tecnologies, societat de la informació, política laboral, seguretat social, administració pública, desenvolupament rural, accés a l'habitatge, subvencions, cultura, art, esport, etc.

És evident, per tant, que la transversalitat del principi d'igualtat ha d'arribar a qualsevol aspecte de la vida pública i privada actuant en tots i cadascun dels àmbits del nostre dia a dia. En aquest sentit, i en referència a la prevenció de riscos laborals, l'Article 15 de la LOIEMH va implicar la incorporació de l'Apartat 4 a l'Article 5 de la LPRL (Llei de Prevenció de Riscos Laborals, 31/1995):

"Les administracions públiques promouran l'efectivitat del principi d'igualtat entre dones i homes, tenint en compte variables relacionades amb el sexe tant en els sistemes de recopilació i processament de dades, com en l'estudi i la investigació general sobre prevenció de riscos laborals, amb l'objectiu de detectar i prevenir possibles situacions en les que els danys derivats del treball puguin estar vinculats al sexe dels treballadors"

Per tant, la variable gènere ha de ser recollida i tractada, quan parlem d'Administració Pública, en tots els aspectes relacionats amb la PRL. No quedant només en aquest àmbit públic, ja que sobre la base d'altres requeriments legals, incloent-hi l'Article 14 de la CE citat anteriorment i el propi principi preventiu senyalat a l'Article 15.1. de la LPRL, respecte l'adaptació del treball a la persona (i per tant al gènere) també a l'empresa privada s'hauria d'aplicar.

Hi ha un llarg camí per recórrer cap a una implementació eficaç i transversal del Principi d'Igualtat, tant a nivell de PRL, un aspecte especialment oblidat, com en d'altres.

Al sindicalisme també ha d'arribar aquesta transversalitat de la que parlem, tenim com a exemple moltes negociacions col·lectives en les que no hi ha encara cap visió de gènere i quan es té en compte és sovint massa generalista. Seria prioritari introduir aquesta necessitat en el nostre entorn laboral, de manera específica en termes de seguretat i salut, i que així quedés reflectida, de forma concreta i pautaada, en les diferents negociacions i convenis col·lectius.

No es tracta només d'un document, d'una declaració de principis, d'un llenguatge... és tot això, i molt més, havent d'estar la igualtat de gènere en totes i cadascuna de les accions de la nostra vida, incloent-hi la sindical.

Pilar Frey

tècnica de Prevenció de Riscos Laborals

NOTÍCIES SINDICALS

La CGT es persona com a acusació particular contra IQOXE

El sindicat llibertari ha pres la decisió amb la voluntat de contribuir a què s'atribueixin responsabilitats per l'accident del passat 14 de gener, que va provocar la mort de tres persones i una mobilització ciutadana important contra els perills associats a la petroquímica. L'organització denuncia la "connivència de

l'administració amb la química", que considera que "s'ha traduït amb una permanent opacitat respecte tot allò que succeeix a les empreses del complex químic". Finalment, la CGT recorda quelqoxe acumula un "llarg historial d'incompliments de la normativa en matèria de prevenció i seguretat laboral".

Seguiment massiu a la vaga al complex petroquímic de Tarragona

Uns 11.000 treballadors i treballadores van secundar la vaga històrica convocada per CGT, CCOO i UGT al complex petroquímic del Camp de Tarragona. Segons els sindicats el seguiment va ser massiu, amb pràcticament un 100%. Des de primera hora del matí, piquets i barricades

van impedir l'accés al complex petroquímic, exigint més seguretat tant a treballadores com a ciutadans i més i millor informació en cas d'emergència. Durant la tarda, unes 3.000 persones es van manifestar pels carrers de Tarragona en suport a la vaga.

La CGT denuncia Monserveis a Fiscalia pel cas de les treballadores sense papers ni contracte

La CGT ha presentat una demanda a la Fiscalia Provincial de Barcelona contra Monserveis per delictes contra els drets dels treballadors, concretament per no donar-los d'alta a la seguretat social o ocupar-los sense autorització ni permís de treball "de forma reiterada". Paral·lelament, unes 100 persones de la CGT es van manifestar a les portes de la seu de Monserveis a Manresa

per mostrar el seu rebuig a les pràctiques laborals d'aquesta empresa de serveis a domicili. Segons ha explicat Josep Cara, de la CGT de Berga, "cal sumar-hi una vintena de treballadores que ens han arribat posteriorment i que es troben en la mateixa situació o amb contractes per moltes menys hores o amb una categoria inferior a la que els hi correspondria".

Konecta Bto Barcelona	UGT 10 delegades
CGT amplia la representació	CCOO 5 delegades
CGT 4 delegades	USOC 6 delegades

La CGT de Catalunya convoca vaga general feminista el proper 8 de març

El passat 22 de febrer la central anarcosindicalista va celebrar un ple extraordinari a la localitat tarragonina de Valls, on els 37 sindicats presents van acordar per una àmplia majoria la convocatòria de Vaga General el proper 8 de març. Es dona la situació que enguany el 8 de març cau en dia festiu. Tot i així, les anarcosindicalistes insisteixen en que per a que els dies siguin festius i d'esbarjo és necessari que moltes persones estiguin treballant, com per exemple a sectors com l'hostaleria, la sanitat o el transport públic. En una roda de premsa el passat dia 25 de febrer, la CGT de Catalunya ha formalitzat la convocatòria de vaga i s'ha creat un Comitè de Vaga.

Fundació Gurú

Primer cop que la CGT es presenta

CGT 4 delegats

UGT 1 delegat

MST Expert

Eleccions parcials, el comitè ha quedat:

CGT 6 delegades

CCOO 3 delegades

Residència Domus IV-Can Buixeres

Primer cop que la CGT es presenta

CGT 6 delegades

UGT 3 delegades

TMB reubica vuit treballadors del metro amb malalties relacionades amb l'amiant

Ja són vuit els treballadors del metro amb malalties relacionades amb l'amiant que han estat reubicats o fan tasques diferents. Des de l'esclat de la crisi de l'amiant a l'empresa el gener del 2019, TMB s'havia negat a aplicar aquesta reivindicació dels sindicats però al desembre l'empresa va canviar de parer. A més dels canvis ja realitzats, hi ha

una adaptació o reubicació pendent de formalitzar. Els canvis s'han abordat en les reunions de negociació del conveni col·lectiu, on TMB i els sindicats van acordar emmarcar les reivindicacions per la crisi de l'amiant. Des de l'inici de les negociacions, les dues parts s'han mostrat discretes sobre les converses relacionades amb les afectacions de salut dels treballadors.

Vaga indefinida a la paqueteria urgent de Correus a la província de Barcelona

El passat 25 de febrer es va començar la vaga parcial i indefinida als serveis de paqueteria urgent de Correus. Les treballadores de l'empresa postal aturaran la producció durant tres hores cada dia per protestar contra la retirada de taules i cadires als treballadors

i treballadores que realitzen la classificació, deteriorant d'aquesta forma les condicions laborals i de salut de la plantilla. Aproximadament uns 8.500 paquets no es repartiran o patiran retards degut a la convocatòria de vaga.

La CGT porta a judici a les universitats catalanes

El passat 25 de febrer es va celebrar el judici pel conflicte col·lectiu presentat per la CGT al TSJC contra les universitats catalanes i el Govern de la Generalitat per l'incompliment de l'Estatut del Personal Investigador en Formació (EPiF). La CGT denuncia que les universitats i el Govern són perfectament conscients de l'obligació de la prorroga del quart any dels contractes. Així

mateix, són plenament coneixedores que el seu incompliment deixa treballant sense contractes a centenars d'investigadors a Catalunya, investigadors que es troben en la fase més rellevant de la seva carrera i, generalment, duent a terme recerca d'alt impacte científic i social. Durant el judici, es va celebrar una concentració de protesta davant les portes del TSJC.

Aquest 8 de març també fem vaga feminista

El fet que aquest any el 8 M sigui diumenge, dia festiu d'algunes feines, no és motiu per no continuar proposant Vaga

Rosalía Molina

CGT Ensenyament Barcelona

El fet que aquest any el 8 M sigui un dia festiu ha obert una sèrie de debats entorn si és necessari o no mantenir una vaga feminista un diumenge, si tindrà prou seguiment o no aquesta convocatòria de vaga, i ha generat opinions diverses, com diverses som totes les persones i les condicions laborals que tenim cadascuna.

No per ser vaga un diumenge serà menys "vaga" i seran menys vigents els motius que ens porten a fer-la a totes un dilluns o un divendres. No podem continuar justificant-nos dient "però si aquest any cau en diumenge, no cal fer vaga"

Aquest any, més que mai, és necessari centrar-nos en perquè sí que té sentit convocar una vaga general un diumenge. Diumenge, festiu, aquell dia en què molts/es treballador/es acostumen a tenir un descans de la seva jornada laboral setmanal remunerada. Però la realitat és que hi ha moltes persones i, en concret, moltíssimes dones, que no troben en els diumenges un dia de descans si no un dia més de feina dins de la seva jornada laboral setmanal. I estem parlant d'aquelles feines remunerades però també de les no remunerades.

Cal visibilitzar la importància i la dignitat del treball domèstic i de cura, imprescindible per al desenvolupament de la vida personal i social i tradicionalment exercit per les dones i denunciar la hipocresia del sistema capitalista i patriarcal, que s'aprofita d'aquesta situació i la fomenta abusant de les dones treballadores: quan fem aquest treball dins de l'àmbit familiar, el fem de manera gratuïta i sense cap reconeixement social; si el fem dins del mercat laboral és en condicions d'enorme precarietat que pot arribar a l'explotació.

El treball en la llar i les tasques de cures suposen en les dones treballadores una doble jornada de treball: d'un costat el treball assalariat i d'un altre, el treball domèstic no remunerat. Existeixen fortes dificultats en l'accés i promoció en l'ocupació i una alta taxa de jornades parcials en les dones com a conseqüència del treball domèstic que desenvolupen o per cura de fills i filles i altres familiars. No, no és tan estrany fer una vaga diumenge. Aquest dia festiu, ens pot fer veure i reflexionar sobre la quantitat de feines i tasques que es desenvolupen els dies festius. Es dona el fet que moltes de les dones que treballen en dies festius són les més precàries laboralment, les que pateixen més la precarietat laboral i

econòmica, amb unes condicions laborals a vegades d'explotació: treballadores de la llar, hotelaria, etc. on la conciliació de la seva vida laboral i familiar és impossible del tot. I on la majoria són dones sense contracte laboral i a vegades fins i tot sense permís de residència. Els sectors amb major taxa de feminització (neteja, sector domèstic i atenció sanitària, telemàrqueting) no són casuals.

Això és el reflex de la reclusió històrica de les dones en les llars privades per al desenvolupament de totes aquestes tasques.

Les tasques domèstiques han complert un paper fonamental en el funcionament del mercat i l'economia. El treball invisibilitzat de les dones en la llar ha permès a l'Estat retallar i privatitzar els serveis sanitaris i educatius. Les polítiques de l'Estat capitalista no ofereixen guarderies, residències de persones ancianes, centres de salut ni hospitals que prestin serveis amb eficàcia, capaces d'atendre a la societat. Cal tenir clar que una Vaga Feminista es planteja en els diferents aspectes de la vida: Vaga de cures, vaga de consum, vaga laboral i vaga estudiantil.

Per tant cal fer incidència precisament aquest any festiu, en potenciar la vaga de cures i la vaga de consum, per continuar lluitant contra el consum capitalista globalitzat, per una economia sostenible, justa i solidària que gestioni els recursos bàsics i naturals de manera pública, col·lectiva, comunitària.

Amb la vaga de cures en la família i la societat, donem visibilitat a una feina que ningú vol reconèixer, ja sigui a la casa, o com a economia submergida. Perquè el nostre treball reproductiu queda invisible i està desvaloritzat pel sistema, per ser un treball que únicament pertany a l'àmbit de les dones. El sistema es col·lapsaria sense el nostre treball quotidià de cures.

Cal que s'eduqui en la col·laboració i implicació de la tasca de les cures a tota la societat, conscienciar entorn d'elles, per poder redistribuir-les.

De consumir, per demostrar que sense nosaltres no funcionen els mercats dels nostres barris, dels nostres pobles, de les nostres ciutats, que sense consumir, no hi haurà fronteres, no hi haurà carnisseries i no hi haurà consumidores. Per construir un consum alternatiu que respecti els nostres drets i les nostres vides

I és per aquests motius, per les quals es necessari també convocar vaga laboral feminista aquest 8m. Per un canvi real en les condicions socials i laborals de les dones, lliures de violències, per una vida digna.

Feminisme de classe i sindicalisme combatiu

Nosaltres hem de nodrir-nos del moviment i el moviment ha de nodrir-se de nosaltres

Laura Gómez-Pintado

CGT Ensenyament Sector Social

El moviment feminista ha crescut exponencialment els darrers anys, prenent diferents formes, aglutinant diverses maneres de concebre la desigualtat i exposant-se i defensant-se diàriament de les crítiques d'aquelles ideologies més reticents a la seva visibilització. El nostre feminisme concep la lluita de classes, és un feminisme que creu en el suport mutu, la solidaritat, la postura antiautoritària i llibertària i l'autogestió vers un sistema capitalista i patriarcal que exclou a qui no li segueix el ritme. I aquest és el feminisme en el que creiem, el que s'està guanyant el suport social a força de lluita, autodefensa, sororitat i autogestió. Anarquistes i feministes concepem la lluita contra l'autoritat i les relacions de poder i ens organitzem de manera no jeràrquica, essent aquest un nexa inqüestionable entre nosaltres.

Tanmateix, és cert que no tots els feminismes tenen aquest rerefons (llibertari, de classe). De fet, habitualment es comet l'error de concebre la lluita feminista com una sola, i no és així, dins del moviment feminista hi podem trobar idees i principis molt diferents, fins i tot oposats en alguns temes concrets. Evidentment el feminisme que ens defineix a les dones de l'Organització, és el feminisme de classe però sabem que la part "de classe" no sempre és compartida per totes les altres companyes feministes. Resulta imprescindible doncs, que les anarcosindicalistes participem al moviment i, des de dins, ajudem a incorporar aquesta perspectiva d'una manera transversal. De la mateixa manera que les idees feministes han d'incorporar-se, assentar-se, al sindicalisme combatiu.

Tot i això, penso que cada cop està més clara la perspectiva de classe a dins del moviment feminista, essent aquesta una part prou representativa, de la qual participem moltes de nosaltres, les anarcosindicalistes. És a dir, la gran part del moviment, és de classe, exactament igual que ho és el sindicalisme combatiu. Cada espai amb la seva identitat i funcionament, però amb moltes reivindicacions anàlogues, algunes molt concretes que, especialment pel 8 de Març, s'haurien de lluitar de forma conjunta. Aquesta gran part del feminisme, és llibertària en essència. Sense aquest feminisme la lluita obrera perd sentit. Ambdues som lluites organitzades que avancen, que prenen consciència, que creixen i que no donen cap pas enrere, apropant-se a la gent, creant justícia social, lluitant contra l'opressió, l'explotació, el poder i la precarietat. L'ideari feminista, en part, ens representa com Organització ja que som lluites properes, és, doncs aquest, un motiu per confiar i donar suport a les seves propostes, especialment pel 8M.

A més, és el moviment feminista combatiu qui coneix i viu completament aquella realitat, qui s'ha mantingut fort i constant, qui s'ha defensat, qui ha lluitat, qui ha demostrat saber guanyar, mesurar forces, ampliar l'eina de la vaga sense deixar de cuidar-la, de ser conseqüents amb ella i lluitar molt dur pel seu reconeixement. Aquest em sembla un altre motiu per argumentar la nostra responsabilitat com a Organització de donar-li suport.

I serà el nostre paper, la nostra lluita afegida, focalitzar i donar forma i més cabuda en el moviment feminista les reivindicacions anarcosindicalistes; seguir incloent el sindicalisme combatiu al feminisme de classe, seguir treballant de manera conjunta. Nosaltres hem de nodrir-nos del moviment i el moviment ha de nodrir-se de nosaltres. Ens necessitem. Perquè com ja he comentat, és cert que alguns sectors del moviment feminista requereixen ampliar, definir o reivindicar la seva consciència de classe, lluita que a vegades queda en un segon pla. Però això ho hem de fer des de dins, des del formar-hi part, des de la participació, el suport i el compartir les reivindicacions.

És cert que crec que el que el moviment feminista proposi ha de ser defensat per la nostra Organització, però això no vol dir que no tinguem una línia pròpia o que sempre hem de donar-li suport sense ser crítiques amb allò que no compartim. Sinó que en allò relatiu a la Vaga General Feminista, qui encapçala la jornada és el moviment feminista, i la resta de col·lectius tenen la responsabilitat de donar suport i participar-hi. En un acte de confiança en qui coneix i pateix la seva realitat, de suport mutu, de solidaritat i, sobretot, de defensa i creença en les seves reivindicacions. Essent cada cop lluites més transversals i conjuntes.

La lluita de la classe obrera, contra el poder i la jerarquia és també un acte feminista. Donem, doncs, suport al moviment feminista, perquè no és paral·lel a nosaltres, sinó que és part de nosaltres.

Per aquests motius, vaig proposar la ponència que, en definitiva, intentava argumentar la responsabilitat que considero tenim com a Organització de donar suport a les propostes del moviment feminista combatiu. Essent el més conseqüent per part nostra convocar, tot els anys, en allò relatiu a la vaga general feminista del 8M, el que el moviment feminista acordi. Sense que això ens impedeixi esdevenir crítiques amb les parts del moviment que no comparteixen la nostra lluita, ni tenen consciència del que implica per nosaltres, les persones sindicades convocar una vaga, per exemple. Penso que és imprescindible que les mateixes dones que formen part del moviment feminista i també som anarcosindicalistes fem aquest treball de donar a conèixer a dins del moviment les nostres causes, i així compartir-les i ser més fortes, de la mateixa manera que, com he comentat, moltes reivindicacions, pràctiques i tipus d'acció del moviment feminista han d'incorporar-se urgentment al sindicalisme combatiu.

Maribel Ramírez

Treballadora a l'hospital Universitari de Bellvitge

Aquest mes de març entrevistem a la Maribel, treballadora tècnica en cures auxiliars d'infermeria.

Entrem a l'hospital on ràpid es fan evidents les conseqüències de les retallades: grans cues d'usuàries, falta de recursos per atendre'ls... La sanitat és un dels sectors que més ha patit les retallades per part de la Generalitat i del Govern. Afegit a la privatització que s'està duent a terme al sector sanitari, on cada vegada s'estan externalitzant més serveis deixant sense recursos al sector sanitari públic. Elles, com altres companyes, representen a un dels col·lectius més feminitzats de l'economia i, a més, dels més precaritzats, sobretot pel que fa a les condicions laborals de les dones. Els seus horaris, on no existeixen festius, caps de setmana, nits, etc. dificulten encara més la conciliació de la vida laboral i familiar.

Bon dia Maribel.

Bon dia.

Per començar ens agradaria saber com repercuteix en les vostres feines les retallades que es fan i s'han fet a la Sanitat pública?

Podem fer dues diferències. Per una banda la que repercuteix al pacient i una altra que influeix a la qualitat de vida laboral i personal. Per una banda considerem que el pacient esta rebent una assistència més lenta i això fa que sigui de pitjor qualitat. Per exemple, pacients a urgències esperant durant dies un llit d'hospitalització, o les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques o proves diagnòstiques que impedeixen, en alguns casos, que la gent no pugui dur a terme una vida normal.

En quant al tema de les treballadores, estem sent sotmeses a més pressió per falta de recursos materials, logístics i de personal. La falta de personal fix, per la manca aquests anys d'una sèrie de concursos públics a la sanitat, ha fet que el que nosaltres anomenem "equips d'infermeria" no estiguessin consolidats. Pot ser que a una altra feina això no sigui important però al món sanitari i en moments d'urgència has de saber què necessita el teu company només amb una mirada.

Quines dificultats comporta aquesta massificació de pacients?

És molt complicat. Les treballadores estem fent un

esforç sobrehumà perquè la manca de recursos repercuteixi el menys possible sobre el pacient. Encara que no estem pitjor que al pic més fort de les retallades, ens trobem que no s'han revertit totes les maldats que es van fer a la sanitat pública durant molts anys.

Quin recurs trobeu a faltar i quines demandes feu?

Més recolzament per part de les institucions encarregades de vetllar per la sanitat pública que tant ens ha costat arribar a tenir i aconseguir el que no ens cansarem mai de demanar: "Revertir al 100% les retallades". Estem veient que cada vegada més es fan polítiques a favor del sistema concertat i privat, amb un lucre clar d'algunes empreses i empresaris. Demanem una inversió i uns pressupostos clars, però no volem que ens facin promeses com: "la Generalitat invertirà milions a la sanitat dels catalans". Volem que els diners públics reverteixin pel sistema públic.

Com podeu treballar amb aquesta manca de recursos tan gran?

Amb molta paciència, bon humor i lluita. L'Hospital de Bellvitge va ser un del

hospitals més perjudicats al temps de la falsa crisi. Tan treballadores com agents socials vam mantenir durant any i mig els talls a la Gran Via entre d'altres reivindicacions.

La sanitat pública s'ha mantingut gràcies a les treballadors i la ciutadania, que tan dins del centre com als carrers, vam denunciar i vam intentar minimitzar el desmantellament de la nostra sanitat que vol ser engolida per empreses privades.

Des de fa molt de temps faig una reflexió, amb tothom que parlo del sistema sanitari, molt visual. Si la sanitat és deficitària, al nostre país, tenim uns empresaris molt "ineptes", doncs inverteixen a un negoci amb pèrdues garantides. De veritat els diferents polítics han fet una molt bona propaganda que la població s'ha cregut?

Una ciutadania sana mai es deficitària. Fer despesa pública de manera preventiva tant des dels CAPs com de manera urgent als hospitals és una inversió per la població. Per tant, caldria que es plantegessin treballar en la prevenció.

Com repercuteix a la vostra salut aquestes condicions laborals esdevingudes arrel

de les retallades? Angoixes, estrès...

Personalment crec és molt dur per totes les companyes l'angoixa de no saber si tindràs contracte el mes següent. Quan van començar les retallades van ser molts, els companys, que d'una manera directa o indirecta van rebre pressions per part de càrrecs entremitjos quan participàvem a les reivindicacions, va ser tal la brutalitat que volien fer, que la por es va perdre, la Gran Via era de totes. A la vegada, vam ser víctimes d'agressions verbals i físiques per part de pacients i familiars sobrepassats per les situacions. Tot això va ser molt difícil, davant d'algunes situacions penses "jo no sé si aguantaria aquesta presa de pèl per part del sistema". Algunes malalties o patologies podrien tenir una solució més ràpida si no fos per les llargues i interminables llistes d'espera. Tots aquests factors i d'altres donen com a resultat moltes companyes amb trastorns emocionals que repercuteixen a l'hora de desenvolupar correctament la nostra feina i, fins i tot, el funcionament del seu dia a dia. Nosaltres no treballem als despatxos, treballem amb persones, som allà quan una família veu com el seu ser estimat es cura, però

Fer despesa pública de manera preventiva (...) és una inversió per la població

la teva família t'has de reduir la jornada laboral i per tant el teu salari. La conciliació familiar de les treballadores a peu de llit queda més reflectida als papers que a la realitat diària.

Teniu conflictes amb les vostres famílies, filles i fills degut als vostres horaris i festius? Com ho podeu gestionar?

Sí, és clar. És dur no poder estar als moments que a tots ens agrada gaudir. No poder assistir a les cloendes escolars de les teves filles i fills, no ser a la rua de carnaval, no passar un cap d'any a casa amb els teus éssers estimats o simplement no poder fer l'estiu amb la família perquè la roda de vacances no et tocava a l'agost. Cadascú ho gestiona com pot, algunes situacions són més complexes que altres.

Penseu que hi ha discriminació laboral de les dones respecte als homes?

Sí, i posaré un exemple. Un fet tan important que només podem dur a terme les dones, com és portar vida al món, si no tens un contracte mínim d'interinitat quan finalitza el teu contracte vas al carrer. Deixes de puntuar a la borsa de treball en la que es basen per fer les contractacions. Quedes fora temporalment de la vida laboral i surts malmesa de cara a un futur pròxim.

Constatau que hi ha bretxa salarial entre les dones?

També. En un gremi on les dones som majoria, es pot constatar que els càrrecs entremitjos són homes en un percentatge que no correspondria.

Fa poc heu estat concentrant-vos demanant millores en les condicions per a les treballadores embarassades. Ens podeu explicar quina és la problemàtica amb la que es troben les companyes gestants?

Des de fa un temps les mütues es regeixen per uns ítems en perjudici de les embarassades. Les avaluacions de riscos fetes per part de l'empresa no contempla tots els riscos al que estan sotmeses o no queden reflectits correctament. Algunes lleis de riscos laborals es passen per alt, no es compleixen. Quan una treballadora

gestant no pot fer part de la seva feina, aquesta ha de ser assumida per un company, llavors la treballadora no pot estar en aquest lloc per la seva situació temporal. O es canvia de lloc o s'ha de donar la prestació per incapacitat temporal per embaràs.

Un exemple és que una dona gestant no pot fer l'exercici de reanimació en un moment de emergència, per l'esforç físic que comporta i la pressió de la situació en sí. I moltes altres situacions més.

Quines demandes plantegeu davant aquestes situacions?

Demanem la dignitat de la treballadora gestant. Que es recullin oficialment els riscos físics i emocionals que posen en perill tant a la mare com al fill. Que no sigui aleatori segons qui et faci l'avaluació de riscos, la mütua o la contractada per l'Institut Català de la Salut. No volem que una situació tan bonica com portar vida al món sigui tractada com una malaltia comuna de cara al sistema, d'aquí la frase que portem a les pancartes: "No estem malaltes estem embarassades".

Considerem que l'empresa es renta les mans amb aquest tema i es fa una despesa a la seguretat social que no tindria que ser assumida per aquesta. Obliguen de manera indirecta a les futures mares a caure en la desesperació d'agafar la baixa per malaltia comuna, per por a fer mal al fetus, quan aquestes dones tenen el dret a una incapacitat temporal per risc a l'embaràs. Hem viscut molts casos de moltes dones embarassades amb aquesta problemàtica i cada vegada són més les companyes que lluitem per aconseguir aquest dret i cada vegada hi ha més companys que ens donen suport en aquesta causa ja que veuen el perill que patim.

Continuarem lluitant per aconseguir unes millores laborals i una veritable sanitat pública en condicions per a totes.

Trans* o la revolució dels cossos i el seu impacte en la gestió dels recursos humans

“Siempre quise ser a la vez hombre y mujer para incorporar a mi ser, dentro de mi ser, las partes más fuertes y más ricas de mi madre y de mi padre -para distribuir valles y montañas por mi cuerpo de la misma manera que la tierra se reparte en colinas y cumbres”. (pàg. 143)

Audre Lorde

Cada vegada se sent parlar més de les persones transsexuals i transgènere (trans*). Cada vegada hi ha més mitjans de comunicació que parlen de les persones trans*. Hem de dir que, aquesta revolució dels cossos ho transforma tot i ha vingut per quedar-se. Aquesta revolta de cossos dissidents que interpel·len i qüestionen el cisheteropatriarcat i el binarisme de sexe, ens obliguen a replantejar-nos tant els nostres àmbits relacionals personals, com l'àmbit de les relacions laborals i professionals. En aquest sentit, val la pena parar atenció en el possible impacte d'aquestes persones -que capgiren l'ordre social amb la seva existència i la seva presència- en la gestió de les plantilles de les organitzacions.

Així, doncs, ens hem de preguntar: el fenomen trans* té una incidència directa (o no) en la gestió de Recursos Humans i en les plantilles?

Per aproximar-nos a la resposta, abans, anem a presentar algunes conductes força habituals i anem a identificar si suposen (o no) una discriminació vers les persones trans*, si vulnereu alguna llei o si, fins i tot, es pot considerar una delictes:

Bé, suposem que després de llegir el llistat i veure... que totes aquestes conductes impliquen (1) que s'està discriminant directament les persones trans*, (2) que en alguns casos s'estan vulnerant drets reconeguts en lleis que volen protegir-les d'una societat binària cisheteropatriarcal i lgtbifòbica i (3) que altres directament són delictes..., ha quedat clar que són conductes intolerables que s'han d'erradicar.

També cal dir que algunes d'aquestes conductes intolerables, execrables, violentes... són més freqüents quan la persona transita des d'un cos masculí cap a un cos femení (male to female). És a dir, la transició cap a un cos femení està més estigmatitzada i és causa de major burla, i situacions d'assetjament i de violència que quan la transició es fa des d'un cos femení cap a un masculí (female to male). En aquest sentit, en l'imaginari col·lectiu les dones trans* s'associen professionalment amb treballadores sexuals i han estat assassinades més dones que d'homes trans*. El patriarcat que menysté les dones i la feminitat es torna a manifestar en les persones trans*.

#El fenomen trans* ho transforma tot
#El fenomen trans* ha vingut per quedar-se

CONDUCTA	DISCRIMINACIÓ? IL·LEGALITAT? DELICTE?
Negar l'existència de les persones trans*...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Obligar les persones trans* a encasellar-se en la categoria de “dona” o “home”...	... ÉS TRANS*FÒBIA, ... ÉS UNA IL·LEGALITAT
Obligar una persona trans* a fer servir el bany del gènere no sentit...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Obligar una persona trans* a fer servir un vestuari del gènere no sentit...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Nomenar les persones trans* pel seu nom no sentit...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Mantenir el nom no sentit d'una persona trans* en el correu electrònic corporatiu indicant causes tècniques i/o tecnològiques...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Canviar de lloc de feina a una persona trans*, sense el seu consentiment, per fer-la menys visible...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Xafardejar sobre els cossos i les pràctiques sexuals de les persones trans*...	... ÉS TRANS*FÒBIA
Fer servir paraules ofensives per referir-se a persones trans*...	... ÉS TRANS*FÒBIA ... ÉS DELICTE
Recollir dades sociodemogràfiques desagregades només per les categories “dona” o “home”...	... ÉS INTERSEXUALFÒBIA ... ÉS TRANS*FÒBIA ... ÉS UNA IL·LEGALITAT
Recollir les dades de la plantilla d'una organització, empresa, corporació... només fent servir les categories “dona” i “home”...	... ÉS INTERSEXUALFÒBIA ... ÉS TRANS*FÒBIA ... ÉS UNA IL·LEGALITAT

En tot cas, pel que fa a la gestió de les plantilles, es posa de manifest la necessitat de disposar en el si de les organitzacions, empreses i corporacions d'instruments:

- 1 Per a la contractació i acollida de persones trans*;
- 2 Per preparar el personal treballador quan en una unitat, secció, departament... hi ha un company o una companya que vol fer o està en un procés de transició de gènere (passing);
- 3 Per desnaturalitzar conductes intolerables, assetjadores i violentes cap a les persones trans* dins dels equips i de l'organització en el seu conjunt; i
- 4 Per a una professionalització del personal per a què vegi l'impacte del fenomen trans* i de la normativa legal vigent en les seves tasques i funcions (p. e. desagregar les dades de la plantilla i les dades sociodemogràfiques territorials en les caselles “dona”, “home”, “persona no binària”, “no contesta”).

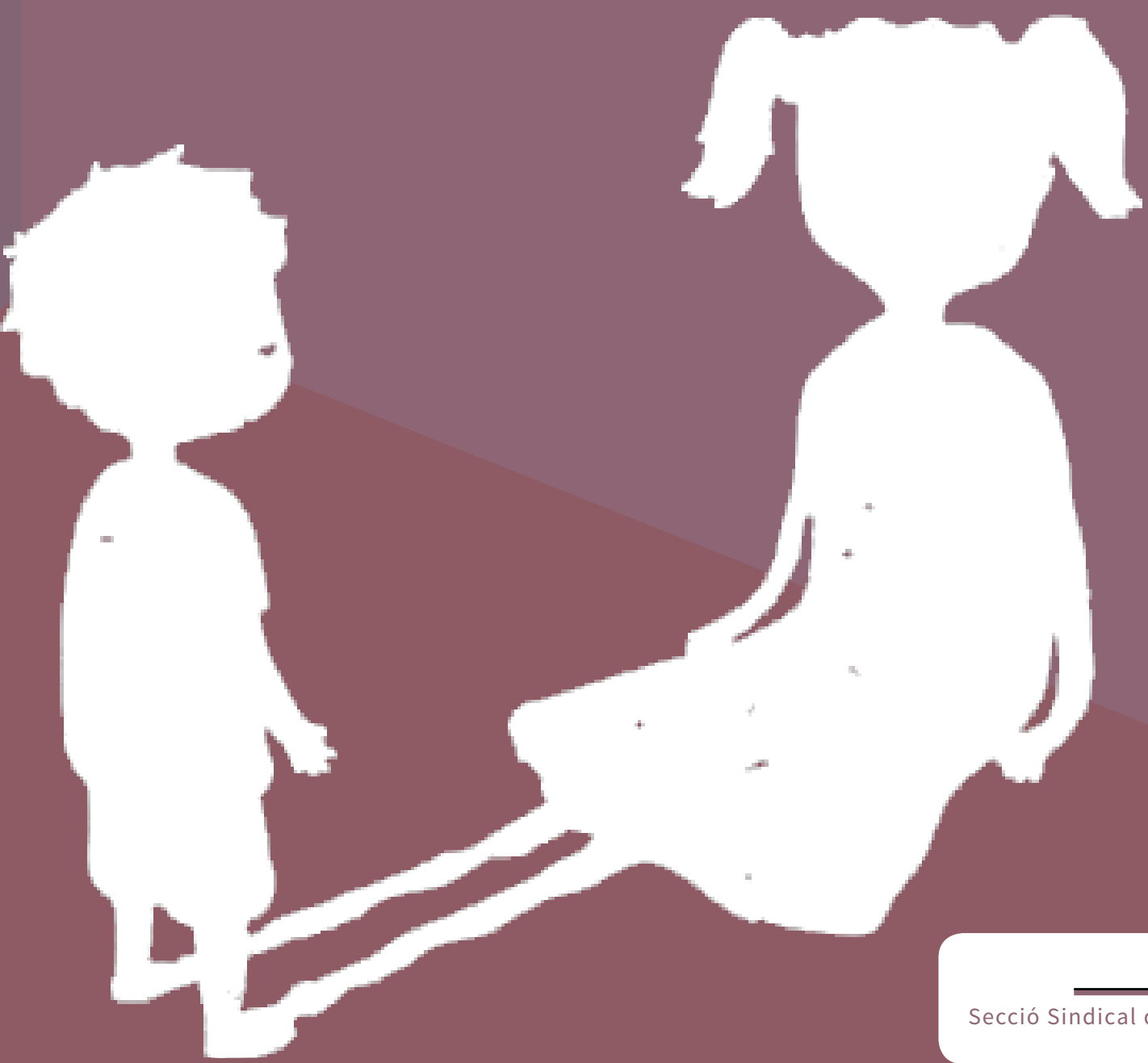
Aquests aspectes s'han de tenir en compte a l'hora d'elaborar i NEGOCIAR plans d'igualtat de gènere, la qual cosa implica eixamplar la mirada i incloure mesures i accions que per tal de garantir els drets de les persones trans* en entorns laborals i professionals.

Algunes de les mesures passaran necessàriament per una formació de tota la plantilla, però no només, ja que:

- >> Si trobes que hi ha conceptes i paraules que no entens, és evident que necessites una formació en igualtat de gènere. Cap persona neix ensenyada.
- >> Si consideres que titllar algunes de les conductes citades prèviament com trans*fòbes és molt exagerat, es posa en evidència que necessites una formació general en igualtat de gènere i una formació específica en normativa.
- >> Si practiques algunes de les conductes citades anteriorment, necessites una trans*formació personal profunda.

#La revolució serà trans*feminista o no serà

En tot cas, és obligació de les organitzacions, empreses i corporacions garantir entorns laborals segurs, saludables i lliures de discriminacions per a tot el personal (incloent les persones trans*) i la qüestió i fenomen trans* la interpel·la. Cal que les empreses es trans*formis i es posin a remar.

Aurora Pulido Vacas

Secció Sindical de la CGT a la Diputació de Barcelona

Sense patró no hi ha tracta

El meu nom és Verónica Araújo, sóc una dona trans de 45 anys. Activista i lluitadora anarcofeminista. Activista pels drets de les treballadores sexuals i lluito per la prostitució lliure.

El meu compromís amb la lluita social sempre ha compartit tres eixos, l'anticapitalisme, la lluita per l'equitat social i el dret d'autodeterminació sobre el propi cos. Sóc activista en diferents grups socials que comparteixen les lluites per trencar les fronteres, que s'han imposat a les persones, els cossos, les identitats i la sexualitat. Sóc d'essència feminista, de ment transfeminista i d'acció anarcofeminista. Des de 2005 lluito perquè es reconegui els drets de les persones que treballem com a prostitutes.

El que anomenem Treball Sexual comprèn moltes maneres d'exercir-ho, webcam, porno, strippers, etc. Però el que genera el conflicte social és la Puta. Sí. Ella... la dona cis o trans prostituta.

Davant de la problemàtica de com abordar aquest conflicte social referent al nostre exercici, hi ha diferents maneres d'entendre-ho. Per una banda dins de les Pro-Drets existeixen dos fronts, que sempre ens han generat diferències i conflictes entre nosaltres, les que volen treballar per a tercers i les que no ho volem. Òbviament en un sistema capitalista com en el que vivim és una postura a tenir en compte, però des del respecte i a la meua manera d'entendre, totes dues postures xoquen per sí mateixes, ja que d'entrada quan es demana regular una activitat que parteix d'ella és considerada un delictes penal, no es pot crear aquest debat només des de les que ho exerceixen, perquè es necessita saber què pensa la gerència. En contra d'aquesta postura, i des del respecte a aquestes companyes, estan els nostres interessos, les que no volem que el nostre exercici sigui gerenciat, més encara en un país on els drets laborals estan a punt d'extingir-se. És molt ingenu pensar que creant convenis laborals, sobre una empresa que legalment no existeix com són les cases de treball sexual, que a un col·lectiu profundament estigmatitzat se'ls resoluria d'un cop de ploma aquesta circumstància...

D'altra banda, com a independents, hem modificat la nostra manera d'exercir preus i oferta a partir d'haver hagut de competir amb aquesta mena d'indústria, que no és legal, però que creix desmesuradament. I llavors... Per què els meus drets han de servir per a legitimar el proxenetisme?

No deuriem totes i tots fer un pas al davant i perdre privilegis en detriment d'una legalitat? Se'ns diu que podem declarar-nos autònomes, però un autònom que no reconeix res del que són les meves despeses, publicitat, desplaçaments, lloguer d'espai per a exercir, condons, etc. ni les nostres possibles baixes laborals o com es destinaran els nostres impostos, entre altres coses, no podem deixar-ho a les seves mans. La solució seria poder associar-nos com a autònomes en una mena de

“Per què els meus drets han de servir per a legitimar el proxenetisme?”

cooperativa horitzontal, que no permeti l'explotació de companyes però que ens serveixi per a fer front a despeses. Aquests espais autogestionats tenen la finalitat d'evitar la tracta i tràfic de persones per proxenetisme i explotació sexual. D'aquesta realitat que exposo, em reverteixo al projecte de La Paz, Bolívia on companyes anarcofeministes de Mujeres Creando i OMESPRO van donar, al meu entendre, amb el que és la solució.

El nostre exercici no pot ser obviat ni silenciado, no és un treball qualsevol, ni qualsevol pot exercir-lo, jo mateixa no serveixo per a Kelly, ho vaig intentar i no vaig superar el tercer dia de prova, o per la tanatopraxia o per la neteja de clavegueram o moltes altres feines més.

Verónica Araújo

Activista llibertària i feminista

La gestió de les emocions dins els nostres espais

Hem d'aprendre a gestionar les nostres relacions amb les persones per canalitzar sentiments com la por, la tristesa, l'alegria, el fàstic o la sorpresa davant d'un problema o per assolir un objectiu i començar a establir relacions sanes sense deixar cadàvers emocionals.

Hem basat tota la nostra vida al voltant de la nostra supervivència, cercant els nostres propis cercles d'afinitats, la nostra manada de llobes, vestint-nos com nosaltres volem i anant a les nostres festes on ningú ens qüestiona, en definitiva hem creat la nostra vida al voltant del feminisme més llibertari possible, Peggy Kornegger una de les exponents anarcofeministes més importants dels EUA estaria orgullosa de nosaltres.

Som les que ens reunim als Ateneus i CSO per preparar el proper 8M, les que muntem el punt lila a cada Festa Major, les que no tenim cap problema en contestar quan algú te la necessitat de fer el comentari masclista, estem preparadíssimes per a una intifada contra 100 cunyats, 5 policies i 3 estats. Però i quan l'agressió masclista la vivim en el nostre entorn més pròxim? On es queda el nostre poder de Lisistrata i Safo? El típic menjar familiar, la parella de la nostra cosina, el tema tabú a qualsevol menjar quan el nostre millor amic nega una denúncia o al·lega que és falsa i fins i tot quan són a la nostra mateixa assemblea... Llavors quina és la solució? Allunyar-nos d'aquests espais que clarament ens trenquen els nostres esquemes matemàtics anarcofeministes o polititzar aquestes situacions?

Primer de tot hem de ser conscients que encara que ens hagin al·letat del feminisme més hegemònic possible vivim en una societat capitalista i patriarcal, per tant vivim envoltades d'infinites situacions com a tals. Aquestes situacions de vegades ens costen més de veure i identificar com actes masclistes per diverses raons, per falta de formació o deconstrucció (a ningú li agrada que li qüestionin els seus

privilegis), que sigui en un entorn tan pròxim que ens fa por de reconèixer o simplement per voler seguir amb les aparences (a ningú li agrada que el culpini).

Per a poder continuar analitzant tals esdeveniments primer hem d'estar en constant deconstrucció amb una construcció seguida tant feminista com interseccional. Des del col·lectiu Fil a l' Agulla, que són un col·lectiu que busca aconseguir una profunda democràcia tant dins de l'organització com en les intervencions que duen a terme, i assajar diàriament com fer que les necessitats individuals i col·lectives siguin compatibles, es

“Quina és la solució? Allunyar-nos d'aquests espais (...) o polititzar aquestes situacions?”

van veure en la mateixa necessitat que molts altres, van veure aquesta mateixa necessitat de diversos col·lectius activistes de tenir un pla de treball per a aquestes situacions.

Davant aquest problema van veure que era el moment de crear una càpsula formativa anomenada “Gestió de les agressions en els espais activistes”, aquesta càpsula informativa no simplement busca el càstig cap a l'agressor sinó també la reparació de la víctima perquè deixi d'emportar-se la culpa. Un dels punts més importants seria buscar la mirada de la justícia restaurativa i els processos de reparació com una eina més de gestió de les agressions masclistes.

Aquests processos de justícia col·lectiva s'han de fer poc a poc i ben preparats per poder espantar els estigmes “d'estar acusat de” i el “ser mala feminista per” ja que l'anàlisi va molt més enllà d'aquesta base; com el mateix col·lectiu va dir “Cal ser conscients que les etiquetes ens ajuden anomenar, però també poden caure en la simplificació i no tenir en compte tota la complexitat.”

No identificar-se amb aquets mots pot dificultar la recuperació. Alhora, també és una dificultat reconèixer-se només com a víctima i no connectar amb la nostra part de poder. En la càpsula parlen sobre les agressions que cometen majoritàriament homes cis-heterosexuals cap a dones o persones d'identitats no binàries. Treballem sobre una estructura social, un eix d'opressió (el gènere) i en aquest sentit qui comet les agressions són homes als qui concorda la seva identitat de gènere amb l'assignada en néixer (cis) i que són heterosexuales. Sobretot se centren en aquest eix de discriminació i de violències que, com tants altres espais d'opressions o privilegis, té una forta manca d'espais de cures, de gestió de conflictes, de presa de responsabilitat i de reparació en general.

La gestió d'agressions és molt important i, per tant, la formació i la prevenció són imprescindibles.

Mar Iborra

CGT Anoia

Patriarcat i Capitalisme: Feminisme, Classe i Diversitat

Construir un feminisme de classe per a les treballadores, les precàries i les immigrants

Volem fer un petit resum del llibre “Patriarcado y capitalismo” de Cynthia Burgueño i Josefina L. Martínez.

Que algunes dones poderoses ocupin posicions en els consells d'administració de grans empreses no implica un canvi favorable en la vida de la majoria de les dones treballadores, precàries i immigrants. Quan Ana Botín es proclama feminista des de programes de TV com Planeta Calleja, nosaltres recordem les milers de treballadores acomiadades pels bancs i de totes les dones que han estat desnonades per no poder pagar les seves hipoteques.

Les feministes liberals parlen d’“apoderament” i “llibertat d'elecció” a nivell individual, però oculten que hi ha diferències de classe entre les dones, i que no totes tenen les mateixes possibilitats d’“escollir en llibertat” en aquesta societat.

En el primer capítol de “Patriarcado y capitalismo”, aportem algunes dades per a mostrar aquesta realitat. La fortuna personal d'Ana Botín es calculava en 2018 en més de 300 milions d'euros, amb una retribució anual d'11,01 milions, una xifra 404 vegades més alta que el salari mig espanyol i 641 vegades superior al salari més freqüent.

El 8 de març de 2019, durant la vaga de dones, un grup de treballadores va fer un piquet davant

l'entrada del Banc Santander cantant: “Ana Botín, no és feminista”. Entre els sostres de cristall de les empresàries i els sòls enganxosos de la precarietat, s'obre un abisme. Per això el nostre feminisme és un feminisme de classe i anticapitalista.

Avui està sorgint quelcom nou. Hem vist en els últims anys les vagues de dones, massives manifestacions i confluències entre diferents lluites. En diversos capítols del llibre, la reflexió o la informació es combinen amb valuosos testimoniatges de treballadores com Las Kellys, lluitadores de la fàbrica Panrico, treballadores de telemarketing, immigrants i treballadores de la llar. En diferents països del món, grups de treballadores s'organitzen per a començar a lluitar pels seus drets. Això s'està veient amb força als carrers de Xile o França, on les dones estan al capdavant de la vaga general del transport contra la reforma de pensions de Macron.

A “Patriarcado y capitalismo” es recorren diversos temes des del punt de vista d'un feminisme anticapitalista: la feminització de la força laboral, el treball de reproducció o de cures i la doble jornada laboral, la croada anti-gènere de l'extrema dreta, la islamofòbia, el racisme i les migracions, el debat sobre la prostitució, la lluita per l'alliberament sexual i contra la violència masclista, així com debats sobre les estratègies d'emancipació entre diferents corrents del feminisme.

El llibre tracta especialment les transformacions en el capitalisme durant les últimes dècades, i que han donat com a resultat una nova feminització del treball. Al voltant del 40% de l'ocupació global està compost per dones. Aquesta enorme feminització permet trencar amb la idea d'una classe obrera reduïda a l'obrer masculí de “mono” blau, únic sostenidor i cap de família, nadiu i blanc. Però aquestes transformacions estan acompanyades de l'empitjorament de les condicions de treball, la fragmentació i divisió interna en múltiples categories. El capitalisme promou la divisió sexual del treball, no només entre la llar i l'ocupació -invisibilitzant el treball de reproducció, no reconegut com a tal a les llars-, sinó en la mateixa producció, amb treballs feminitzats i més precaris.

La nova força laboral femenina, concentrada en posicions estratègiques per al funcionament de l'economia capitalista, té una gran potencialitat per a canviar-ho tot, també les tradicions masclistes o corporatives que es conserven en molts sindicats. De la unitat de tota la classe treballadora, més feminitzada i diversa que mai, pot emergir la força per a lluitar per una societat de nou tipus, sota les ruïnes d'aquest sistema capitalista patriarcal que mereix perir. Aquesta és la hipòtesi d'aquest llibre, i també la nostra esperança.

Cynthia Luz

CGT Ensenyament Sector Socia

Per canviar el món primer hem de canviar la forma de néixer

Frase de l'obstetra francès Michel Odent que defensa els parts naturals i menys medicalitzats. Partint d'aquesta premissa, a Catalunya, dones joves opten per abordar l'opció de ser mares des de la perspectiva que el naixement és un acte natural i que cal tenir cura que sigui un moment especial i fet amb amor.

Així ho explica l'Anna Bordonada, doula, que ha acompanyat a dones que han pres l'opció de parir a casa de forma natural, com ha fet ella:

El dia del naixement és únic i especial. Que important cuidar-lo com una celebració de la vida on mare i bebè seran els protagonistes! Junes amb les persones estimades: pare, germanes i germans, llevadora, doula, àvies... les persones que volem que ens acompanyin en el viatge que serà parir. El dia del naixement serà una celebració íntima. Un viatge a la cova, a la foscor, al silenci, a la calma i a la connexió, al respecte, al dolor, inclús a la por i, una altra cop, a la calma, a donar a llum, a obrir-se i rebre.

Sabem parir, el nostre cos sap què fer, nosaltres solament ens parem, escoltem i sentim. Riem, plorem, gemim, udolem... silenci de nou. Ens deixem portar i acompanyar; els nostres instints ens guien, el bebè sap el camí.

És important sentir-se segura, en calma, a gust, sense pressions ni intervencions externes innecessàries. Les nostres hormones ens ajuden; és un bon viatge, inoblidable, irrepetible. Quan parim, el dolor passa a l'oblit i les hormones de l'amor, les endorfines, envaeixen el nostre cos i així succeeix l'enamorament del nostre bebè per a sempre, en tant sols una mirada, només néixer, pell amb pell. Elles ens acompanyen, ens cuiden, ens observen en tot el nostre poder, obrint-nos com una flor que es mou lliurement al seu desig, escoltant el nostre cos, doncs té el seu espai per fer-ho. El cos ha fet el bebè i sap exactament com fer-lo néixer.”

Any 2008, Les Planes, Catalunya.

Mireia Bordona cobreix com a fotògrafa un part natural a casa i el descriu gràficament en el seu reportatge: “Endorfines”:

En ell ens explica que:

“A l'hora de fotografiar un moment tan important i delicat, una de les meves principals obstinacions fou passar desapercibuda per no distreure la concentració i el treball intern de la parella, advertida com estava que, en cas contrari, podria generar un bloqueig en la dilatació de la mare, atès que la hormona necessària per a aquest procés, l'endorfina, solament pot generar-se en un estat de calma i intimitat. Aquest reportatge retrata les diferents fases d'un part viscuit i experimentat amb intimitat, felicitat i sense tabús. L'obstetra francès Michael Odent definí així aquesta experiència: “Per canviar el món primer hem de canviar la forma de néixer”.

El reportatge gràfic es completa amb el testimoni d'una dona que ha parit d'aquesta manera i que, a més a més, és doula, és a dir, una persona la funcions de la qual és acompanyar a les mares per tal que l'embaràs, el part i el postpart siguin experiències plenes, saludables, que l'omplin de goig i satisfacció.

Al cap d'uns anys, Mireia, també ha donat a llum els seus dos fills amb part natural. Una mostra del reportatge es aquesta bella i emotiva imatge que hem escollit entre totes

Carme Álvarez. Dones Llibertàries

EL PRIMER PETÓ

Els petons es donen i es reben per amor i amistat.

Recordo el primer petó que van regalar-me de manera espontània. És una anècdota d'aquelles que explico per la seva simplicitat i que als meus ulls d'adulta resulta fins i tot simpàtica, malgrat ser una violació de la meua integritat.

Aquella acció va produir-me: ensurt, per l'inesperat; enuig, indignació i vergonya perquè va ser davant d'altre gent. Tanmateix, que fos públic va donar-li a l'autor un caire d'audàcia i valentia.

Tenia nou anys i abans d'anar a escola la mare em manà que anés a comprar. com feia altres dies quan mancava alguna cosa per a l'esmorzar o el dinar. Volia fer lleties i va demanar-me que anés a comprar-les a la botiga de queviures a prop d'on vivíem. Lo Gaiter del Llobregat, amb Enric Morera. Els botiguers eren molt amables i fien.

Bé, anem al gra. Vaig sortir pitant cap a la botiga, amb un cames agafeu-me, perquè sempre m'agradava arribar a escola ben d'hora per poder jugar al pati. El carrer serpentejava entre el rec i el camp protegit per un mur de pedres. En arribar a la botiga hi havia cua. Estava esperant i de cop, un vailet que va sortir de no se on es llençà cap a mi i sense dir res va fer-me un petó a la galta. Espantada vaig mirar-lo com fugia corrent i baixava els dos graons cap al carrer. Va desaparèixer com un llamp fugisser, sense temps per veure-li la cara. Indignada, em vaig revoltar i refregar la galta on havia deixat el bes, amb el puny tancat i tanta fúria que vaig fer-me mal i la galta enrogi. La gent de la cua em guaitava amb un somriure de complicitat. Tot havia estat tan sobtat.

No vaig saber mai qui m'havia fet el primer petó pre-adolescent. Llàstima, a aquesta edat ja començàvem a mirar-nos els nois i les noies i ens deïem: aquest m'agrada, aquest no; aquest et mira... Amors platònics, deïem! El meu primer amor platònic va ser, no rieu!! El noi del xocolata Batanga! El trobava exòtic i guapíssim!!

Com ja havia fet la primera comunió m'havia de confessar per combregar el diumenge. Quin altre tràngol dir-li al capellà que m'havien fet un petó.

Anys 50/60, temps difícils els d'aquella infantesa i adolescència plens de pecats i tabús.

Carme Álvarez

Militant de Dones Llibertàries

La resistència de les dones a Rojava

Des del 9 d'octubre de 2019, Turquia i els seus aliats gihadistes, amb el nom de l'Exèrcit Nacional Siri (opositor a Al Asad) estant envaint els territoris de nord i est de Síria (Rojava).

Turquia té l'objectiu d'ocupar el territori, desplaçar la població que ara hi viu per tal de turquificar-lo (imposant la llengua, les escoles i l'administració turca) i poblar-lo amb famílies de combatents gihadistes que estan saquejant i apoderant-se de cases i propietats de les persones que van fugir dels bombardejos (com està passant a les zones recentment ocupades de Serêkaniyê i Girê Spi, i a Afrin des de fa dos anys). A més de fer una neteja ètnica, el president turc Erdogan també pretén destruir el projecte polític que la població ha estat construint al llarg dels darrers vuit anys entorn de la democràcia directa, l'ecologia i l'alliberament de les dones.

Rojava és un exemple per a la llibertat de les dones a l'Orient Mitjà, i a tot el món: tenen organitzacions no mixtes i participen en tots els espais polítics i representatius; impulsen cooperatives i altres projectes per a l'autonomia econòmica; hi ha acadèmies, centres culturals i mitjans de comunicació de dones, així com tribunals no mixtes responsables d'abordar casos com la violència masclista. Una altra experiència a destacar és l'espai de convivència comunitària entre dones al poble de Jinwar, ara amenaçat per la guerra.

Cal recordar, també, la dura lluita que el poble kurd i altres pobles de nord i est de Síria, a través de les Forces Democràtiques Sírïes, han lluitat i lluiten contra l'Estat Islàmic. Les dones tenen un paper molt important, a través de les YPJ (unitats de protecció de les dones) en què moltes donen la seva vida. L'objectiu de les YPJ és l'autodefensa, així com aconseguir l'alliberament de les dones a través de la lluita contra la mentalitat patriarcal i els atacs militars. Per això les YPJ, a la vegada que lluiten al front també eduquen les dones, intel·lectualment i culturalment, perquè aprenguin a defensar-se elles mateixes, mentalment i física. És clau la lluita de les dones contra la mentalitat patriarcal, a les escoles, als barris, a les famílies, a les institucions polítiques...

Kongra Star és una estructura paraigua dels grups de dones en Rojava amb l'objectiu de construir un Orient Mitjà democràtic i que promogui la llibertat de les dones. Kongra Star es va crear al 2005; l'organització va ser

clandestina sota el règim Baaz i es va enfrontar a moltes dificultats. Durant la revolució va tenir un paper clau en l'organització de les dones i des d'aleshores no ha parat de créixer. Des del 9 d'octubre les dones han estat un objectiu directe de les forces d'ocupació i s'han convertit en víctimes de desplaçaments massius, bombardejos, segrestos, execucions i violacions. Fins i tot, les milícies gihadistes aliades de Turquia han difós en vídeos les seves atrocitats, per tal de destruir la voluntat i resistència de les dones, com van fer amb l'assassinat i mutilació del cos de Hevrîn Xalef, una política i activista pels drets de les dones, la unitat dels pobles i la pau a la ciutat de Raqqa.

No obstant això, les dones de tot el nord i est de Síria s'estan organitzant per resistir a aquests atacs. La seva mentalitat no és en absolut de víctimes, sinó que diuen: "aquí la resistència és vida i desenes de milers de dones de tot el nord i est de Síria viuen amb aquest principi". La resistència de les dones es du a terme a través de les YPJ, com a força de defensa de les dones i de la societat en contra de l'opressió de l'Estat islàmic o de qualsevol agressor, avui l'estat turc i els seus grups armats aliats gihadistes. Dins les YPJ hi ha dones de diferents grups ètnics: la majoria són kurdes i àrabs, però també n'hi ha de siriaques, assíries i d'altres, a més de les internacionalistes d'altres països i regions. Defensen la importància de connectar la defensa de les dones contra els atacs patriarcal i militars de tot el món. "Si estem unides, la nostra força i la nostra voluntat es tornen més fortes", diu Zenûbiya Athro.

També existeixen les Forces de Protecció de les Dones de Bethnahrin HSNB, una força militar siríaca formada exclusivament per dones. Els siríacs inclouen assiris, caldeus i arameus, pobles originaris de l'Orient Mitjà supervivents, així com els armenis, del genocidi que l'Imperi Otomà va dur a terme contra ells entre 1915 i 1917. Aquestes organitzacions de defensa que van néixer per fer front a l'Estat Islàmic, integrades en les Forces Democràtiques Sírïes, s'enfronten avui també a la invasió turca i temen un nou genocidi cap al seu poble.

L'autodefensa ha arribat també a les comunitats. Les Forces de Dones d'Autodefensa de la Comunitat, HPC-Jin van ser fundades en 2014 per a la seguretat de les comunitats i els barris, la defensa contra qualsevol tipus de violència contra les dones i també per a l'educació, la medicació i el canvi de mentalitats. La majoria de les dones que treballen en HPC-Jin són mares, àvies i dones grans, algunes d'elles tenen entre 60 i 70 anys. Però també hi participen dones joves de totes les comunitats. Actualment tenen un paper molt important en la lluita contra les cèl·lules dorments de l'Estat Islàmic perquè no s'infiltrin ni ataquin les poblacions.

Les dones són també majoria entre el personal de la Mitja Lluna Roja Kurda (Heyva Sor), una ONG local que organitza el suport mèdic a les zones atacades - sovint en grans condicions de risc perquè el personal sanitari és objecte dels atacs - i ajuda als desplaçats.

“Rojava és un exemple per a la llibertat de les dones a l'Orient Mitjà, i a tot el món”

La resistència de les dones, una lluita global

WomenDefendRojava és la campanya internacional per a la defensa de la revolució de Rojava i per enfortir els vincles entre les lluites de les dones arreu del món. Silava Şêxmûs, jove kurda que treballa en la campanya explica que "Women Defend Rojava tracta sobre donar-se suport mutuament".

També han llençat la campanya "Boicot a Turquia", que fa un crida a deixar de consumir productes turcs, així com anar de turisme a Turquia, per minar l'economia de la guerra. I, evidentment, a posar fi al comerç d'armament amb Turquia.

Acabem amb la venda d'armament a Turquia

L'estat espanyol dona suport logístic i militar a Turquia en el marc de l'OTAN: protegeix amb els seus míssils Patriot i un total de 150 militars la base d'Incirlik, des la qual s'enlairen cada dia els avions turcs que bombardegen la població del Nord i Est de Síria.

D'un banda, són moltes les empreses armamentístiques espanyoles - com Maxam que fabrica explosius i mines antipersona, Indra amb els seus components electrònics, per esmentar-ne algunes - que venen els seus productes a Turquia. I el suport financer d'aquestes empreses prové de bancs com ara el BBVA, el Banc Sabadell, La Caixa o Bankia. De l'altra, el consorci europeu Airbus ha subministrat a Turquia els avions A400M que estan sent utilitzats per a transportar material militar, tropes turques i milícies gihadistes per a l'ocupació.

Per tot això, des de la secció sindical de CGT Airbus Getafe, CGT SOV del sud de Madrid i altres organitzacions han fet un acció de protesta el 18 de febrer davant l seu de l'empresa en aquesta ciutat.

Cal que des de l'acció sindical, des de les organitzacions socials, des de tots els moviments socials utilitzem les armes del boicot, la protesta, la denúncia i, sobretot, la solidaritat per aturar el genocidi al nord i est de Síria, per defensar la revolució de les dones i unir-nos contra els estats patriarcal, capitalistes, colonials i les polítiques de guerra.

Gemma Parera

Ensorem Fronteres

Són moltes les periodistes que denuncien els crims de guerra, i els atacs indiscriminats contra la població civil, fins i tot amb armes químiques. El 13 d'octubre l'exèrcit turc va bombardejar un comboi de cotxes de civils i periodistes que anava a Serêkaniyê a evacuar els ferits. Onze persones van ser assassinades, entre elles dues periodistes. Una periodista de Jin TV, una cadena de notícies no mixta, també va ser ferida cobrint la guerra.

Són dones també les que mantenen la moral alta, es donen suport mutu i comparteixen el dolor com a mares de shehids (màrtirs) i formen part del Consell de les Famílies dels Màrtirs, fundat el 2014 per proporcionar ajuda, tant moral com material, a les famílies, i recordar als que han donat la via en la lluita.

Des que va començar la invasió, hi ha hagut manifestacions massives, accions de protesta, i també demandes a organitzacions internacionals de drets humans, tant per part del moviment de dones com de totes les organitzacions civils. El moviment de dones joves també ha dut a terme accions independents.

Arran de la invasió, més de 300.000 persones s'han vist obligades a abandonar les seves llars. Moltes han estat acollides pels seus familiars en altres ciutats o han trobat refugi en escoles i altres allotjaments organitzats, però la majoria viuen en camps de desplaçats, on sobretot hi ha dones i nens. Però les dones no són només víctimes del desplaçament: treballen per Heyva Sor de Kurdistan, les ONG locals i les forces de seguretat dels campaments. I formen part de les comunes, el sistema d'organització del camp, tal com a les ciutats i pobles. Les comunes de camp estan organitzades amb el sistema de copresidència, el que vol dir que una dona i un home són igualment portaveus. La Fundació de Dones Lliures de Rojava, creada el 2014, dona suport a les dones als camps de refugiats amb cursos de formació per a la salut, tallers de suport psicològic, projectes educatius... i també acompanyen a dones exmembres de l'Estat Islàmic.

Recuperant a l'Alice Guy, pionera del cinema

El cinema primitiu va néixer entre les mans d'Alice Guy. I no deixa de ser frustrant que el gruix de la societat ni tan sols hagi sentit parlar d'ella. Els efectes de la indiferència i l'oblit cap a figures clau de la cultura i les arts suposen una pèrdua irrecuperable per la humanitat en el seu conjunt, però quan aquest oblit s'ha centrat principalment en les dones, encara sobreviu un vel de justificació que li resta importància. I no, no només és important, sinó que hi ha casos com aquest en què aquesta indiferència resulta flagrant, per no dir vergonyosa.

Ignorar la vida i l'obra de l'Alice Guy produeix un forat negre importantíssim en l'imaginari qualsevol persona que estimi el cinema. Per això, escriure sobre ella i donar-la a conèixer no és només un acte de justícia cap a una sola dona, sinó cap a la història i la indústria del cinema en el seu conjunt. És posar-hi nom a la mare del setè art, perquè més enllà de si l'Alice Guy va dirigir o no la primera pel·lícula de ficció de la història del cinema (fita atribuïda històricament a George Mèliès), el que està fora de tot dubte és que tant la seva figura com la seva aportació tècnica i creativa, així com la seva ingent obra, indispensables pel naixement del cinema a França i els Estats Units, han estat sistemàticament ignorades i silenciades.

El 1895, l'Alice Guy, secretària de la companyia fotogràfica de Léon Gaumont, es trobava al centre de l'univers. S'acabava de construir la Torre Eiffel. En un París accelerat pel canvi de segle, envoltada d'un ambient de constant estimulació i innovació tècniques, va conèixer als germans Lumière, que la van convidar a la primera projecció privada de presentació del cinematògraf, a la qual van assistir un nombre molt reduït de persones. Tot anava molt ràpid i inicialment les imatges que s'havien projectat com a demostració només s'utilitzaven per documentar la realitat. Filla d'un editor, amant dels llibres i dotada d'una imaginació desbordant, a l'Alice se li va encendre una llum des del primer moment. Aquell aparell podia servir per explicar històries. I amb l'excusa d'ajudar al seu cap, el prestigiós Gaumont, a vendre la càmera, li va proposar que la deixés utilitzar-la. Així seria més fàcil vendre-la. Convençut amb aquesta idea, en Léon va accedir a deixar-li la càmera, com qui li deixa una joguina a una nena per jugar, doncs ni tan sols ell era conscient del potencial que tenien entre mans, amb una condició: que no deixés de banda la seva feina com a secretària.

Així va ser com, en un pati de formigó darrere de l'empresa, l'Alice va rodar, abans de maig de 1896, La Fée aux Choux, un conte tradicional francès que explicava que les nenes naixien de les cols i els nens de les roses. Començava aquí la seva carrera com a cineasta, i també la història del cinema.

L'Alice portava el cinema a les venes abans que el cinema existís. I va ajudar a gestar-lo i a fer-lo créixer fins que la van deixar. La seva vida és fascinant, i no tenim aquí espai per explicar tot el que va aconseguir, però a continuació farem

un tast de les seves fites principals: va rodar la primera pel·lícula de ficció de la història del cinema; va descobrir nombrosos trucs d'imatge que després s'utilitzaven habitualment; va ser la primera a utilitzar el pla curt com a recurs narratiu; va ser la primera persona a rodar una pel·lícula íntegrament amb actors negres; va ser la primera a pintar a color a mà el negatiu; va ser la primera persona a realitzar fonoescenes (antecedent de l'ús del so en el cinema); va ser l'única dona directora durant 17 anys; va ser la primera dona propietària d'un estudi cinematogràfic –la Solax company–; va construir una carrera importantíssima a França i després als Estats Units; va rodar més de 750 pel·lícules. El seu nom no es va incloure en els primers compendis d'història del cinema, i les seves pel·lícules van ser atribuïdes a altres, majoritàriament al seu marit. No cal dir molt més.

És cert que en els últims anys de la seva vida va rebre la Legió d'Honor francesa com a reconeixement a la seva indispensable aportació al món del cinema. Tenia 82 anys, i feia més de trenta que no agafava una càmera. A la seva mort, el 24 de març de 1968, l'Alice no havia aconseguit recuperar cap de les seves pel·lícules, ningú havia volgut publicar les seves memòries ni cap diari va publicar la seva esquel·la. La mare del cinema acabava de morir en un silenci tan dens com el que va regnar en la segona meitat de la seva vida.

EL FAR

Marta Parreño

Però poc a poc, algunes i alguns van començar a destapar vels. El 1999 un ferroveller que buidava cases va trobar quinze pel·lícules de nitrat que es van identificar com obres de l'Alice. Diversos llibres i documentals han estudiat la seva figura, i amb l'auge del feminisme, cada cop son més les veus que la reivindiquen. El 2012, una comissió de cinema va recaptar fons per dotar a la tomba de l'Alice, a New Jersey, d'una làpida que reflectís qui va ser aquesta dona, doncs en l'anterior tan sols apareixia el seu nom i les dates de naixement i decés.

Una frase seva resumeix la seva història: “La meva joventut, la meva inexperiència, el meu sexe, tot conspirava contra mi”. Jove, inexperta i dona i, malgrat tot, l'Alice va desenvolupar en un món eminentment masculí una carrera tant extraordinària com la invisibilitat a la qual es va veure sotmesa al llarg de la seva existència. Per sort, gairebé 150 anys després del seu naixement, hem recuperat les seves memòries, més de cent pel·lícules i la reivindicació d'una figura essencial per a tots els amants del cinema.

Mai he escrit res i reconec que sóc molt punyetera escollint les meves lectures, però quan alguna cosa m'agrada sóc molt insistent intentant transmetre aquesta sensació als altres. Vull compartir-la, vull transmetre l'experiència de l'emoció que jo he viscut.

I avui espero que us resulti agradable la lectura d'aquesta no-escriptora.

A la primera reunió de dones de la CGT Catalunya que vaig assistir el passat gener, les companyes que l'organitzaven van exposar que el projecte de l'edició del diari Catalunya de CGT del mes de març fos elaborat exclusivament per dones que escrivissin d'altres dones, commemorant el 8M. En aquell moment em va venir al cap instantàniament, com una il·luminació, la Isabel Clara Simó. Feia dos dies que ens havia deixat, i la notícia del seu traspàs em va afectar, doncs durant la meva adolescència, llegir-la va fer sorgir el meu feminisme adormit. A través de les seves lectures, el meu sentiment feminista es va reconèixer en les seves paraules.

“És una sensació que fragmenta la teva vida dintre de l'espai viscut”

Isabel Clara Simó l'escriptora perseverant

Com moltes dones de la meva generació, jo no sabia que era feminista. Tampoc tenia molt clar què significava ser-ho. I dic que no ho sabia perquè per mi era quelcom innat, natural i lògic. Es podia ser d'una altra manera? No sabia tampoc què significava no ser-ho, però escoltar els arguments dels que es declaren no feministes m'ha fet adonar que jo sí que ho soc. Molt, com no pot ser d'una altra manera.

N'he après, i tant que n'he après! Cada dia més. És semblant a aquella sensació quan no et surt una paraula, un sinònim, i penses i busques... i desobte, patapam! És aquesta paraula. Si! Eureka! Aquesta és la meva sensació quan apreng del feminisme: estic donant forma viva als sentiments a través de les paraules. Quina sensació tan agradable, quin confort sento quan encaixo les peces d'aquest moviment, d'aquest necessari -isme com a forma de vida.

La Isabel Clara Simó ha deixat orfes les paraules. Ja no ens escriurà més. És la sensació que vaig tenir quan em vaig assabentar de la seva malaurada mort. No llegiré res nou d'ella? M'he quedat òrfena de lectura, vaig pensar. Però fa uns dies que he decidit tornar a llegir els seus llibres en el mateix ordre que recordo haver-ho fet, en mode experiment. És a dir: llegir-la em va ajudar a redescobrir-me i a descobrir-la a ella. Ara, tot i que les paraules són les mateixes, el meu moment vital és un altre, l'apoderament sobre la meva pròpia existència és un altre, sóc jo la que ha canviat, soc una altra lectora, Isabel, en part gràcies a tu.

És una sensació que fragmenta la teva vida dintre de l'espai viscut. És com una ressonància magnètica, amb la qual a través de mil talls del cervell, es poden percebre totes les capes. L'experiència i el pas dels anys em deixa aquest paral·lelisme entre la lectura i els espais: la perspectiva de les coses canvia amb l'edat.

He començat a llegir “La Salvatge”, premi Sant Jordi 1993 i primera novel·la de la Clara-Simó que vaig llegir sent una persona en construcció. Deixem algun dia de construir-nos? Definitivament, la perspectiva de les coses canvia amb l'edat. Criar dos fills amb una educació escolar lliure tant diferent a la meva ha fet que me n'adonés: resulta que sóc feminista i no ho sabia.

La Isabel Clara Simó va néixer el 4 d'abril del 1943 a Alcoi, on va morir el 13 de gener del 2020, es llicencia en Filosofia a la Universitat de València es dedica a l'ensenyament, El 1968 es casa amb el periodista Xavier Dalfó, fundador de la revista Canigó, aleshores de publicació mensual, que tenia prohibit, explícitament, publicar cap article en català, va proposar escriure'n per primera vegada un en català, va tenir tant èxit que va acabar sent una revista en català, la seva estimada llengua.

Va ser membre de l'Associació d'escriptors en llengua catalana, ocupa el càrrec de vicepresidenta al Principat des de el 1985-1988. L'any 1996 va ser nomenada delegada del llibre del departament de cultura de la Generalitat de Catalunya, en l'etapa que aquest organisme va passar a formar part de la Institució de les Lletres Catalanes, càrrec que exerceix fins al 1998. El 1999 la Generalitat de Catalunya li atorga la Creu de Sant Jordi.

El 1978 inicia la seva trajectòria literària amb la concessió del Premi Víctor Català, amb el recull És quan miro que hi veig clar (1979), en el qual ja es pot entreveure el camí que seguirà la producció de ficció de l'autora: una literatura d'ulls cap enfora, que pren com a referent el món real i interpel·la el lector des de la realitat quotidiana. Publica Alcoi-Nova York (1985), Històries perverses (1992), guardonat amb el premi Crítica Serra d'Or, on l'autora fa patent la preocupació per la violència inútil, tema que té continuació a Perfils cruels (1995). Dones (1997) és objecte, l'any 2000, d'una versió cinematogràfica amb guió de Jordi Cadena i direcció de Judith Colell. Després de l'èxit de Dones, Isabel-Clara Simó elabora una caricatura mordaça de l'univers masculí a Estimats homes (una caricatura) (2002), que segueix el 2010 amb el recull de narrativa Homes. El 2004 publica Angelets, amb el qual analitza el cantó fosc de la infantesa.

El 2013 és nomenada filla predilecta i reconeguda amb la medalla d'Or de la seva ciutat natal, Alcoi, i també rep el Premi Jaume Fuster dels Escriptors en Llengua Catalana, atorgat per votació directa del col·lectiu d'escriptors.

El 2016 és nomenada degana de la Institució de les Lletres Catalanes, càrrec pel qual ocupa la presidència de la Junta de Govern, òrgan superior de la ILC, i la vicepresidència del Consell Assessor.

El 2017 la seva trajectòria és reconeguda amb un dels premis més prestigiosos del nostre àmbit cultural, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

L'enyorada escriptora Isabel-Clara Simó ens ha deixat una cinquantena llarga de llibres principalment de narrativa però també de poesia, teatre, assaig, guions radiofònics i televisius, prosa memorialística i traducció; a més dels articles publicats en premsa, la seva lluita inesgotable per la llengua i la cultura del nostre país amb el record d'una empenta que no va perdre ni quan li van diagnosticar una esclerosi mortal.

Trets Bibliogràfics de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

DICCIONARI MILITANT

Sandra Montserrat

Recomanacions

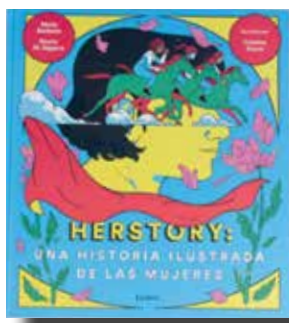
Música

Treme, Banda sonora de la sèrie del mateix nom

Simplement, FIRE!!!, que dirien els personatges que escolten, ballen, toquen, canten i respiren música en aquesta sèrie. New Orleans, devastat pel Katrina, segueix "viva y coleando". A ritme de jazz, blues, funky, una mica de soul, el so de New Orleans, la gent comença a aixecar el cap i es busca la vida.

Literatura

Herstory: Una historia ilustrada de las mujeres.
M. Bastarós, N.M. Segarra. C. Duara. Lumen

La Història, tan ben definida per un amic com "esa arma de destrucció masiva", sabem que de forma interessada i/o miop, distorsiona, degrada o ignora l'existència i l'acció de persones i grups humans que ofereixen una visió diferent del discurs i valors oficials. Herstory ofereix un contrapunt feminista. No vol ser un llibre d'Història sinó d'històries de dones concretes, amb un repàs de moltes lluites col·lectives i de les realitats a les quals les dones hem fet front. De la prehistòria fins a les diferents visions del feminisme actual. Un bon regal o aut regal...

Sèries

"Orange is the new Black"

Aquesta sèrie nordamericana s'ha convertit en un fenomen mundial. Piper Chapman acaba tancada a una presó estatal de Litchfield (EUA), on es desenvolupa la major part de la sèrie. Íntegrament protagonitzada per dones i el seu sacrifici, dolor històries de vida (amb papers secundaris masculins), aquesta sèrie ens parlarà de lesbianisme, transsexualitat, maternitat, abús sexual, classes socials, ètnies, desig, violència... i sobretot una mirada sobre què significa ser dona a un món d'homes.

La Receita

Ingredients

per a 4 persones

- 1/2 Llombarda petita.
- 1 Cogombre.
- 6 Tomàquets madurs.
- 1 Poma.
- 2 Grans d'all.
- 1 Ceba petita.
- 1 Polsim de Comí.
- 3 Cullerada /Sopera Vinagre de Mòdena.
- 3 Cullerada /Sopera oli d'Oliva
- 1 Raspada de ginebre (opcional).
- Aigua, segons el gust, uns 2 gots aprox.
- Daus de pa fregit

GASPATXO DE COL LOMBARDA

Elaboració

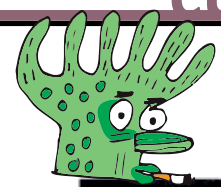
Preparació del Gaspaxo de col lombarda

Per començar, netegeu i talleu la col a daus grossos, es pot escaldar

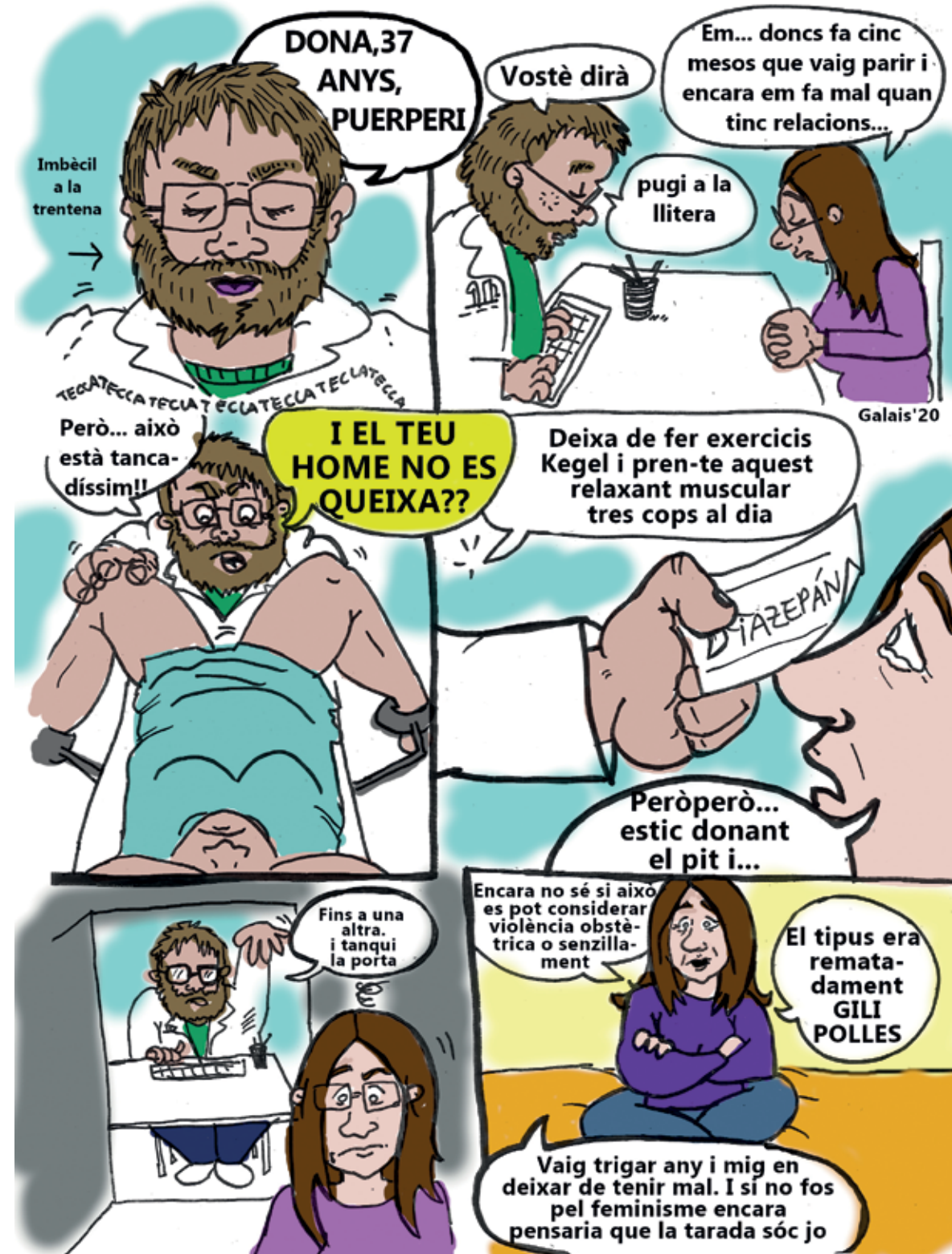
Amb una mica d'aigua o directament fer la recepta amb la col llombarda crua, triturar amb el pimer o robot de cuina, fins aconseguir una crema, a continuació, peleu i talleu la resta de les altres verdures i afegir a la crema obtinguda de la col llombarda tritureu-ho tot amb el pimer, passeu-ho pel colador xinès, afegiu-hi una mica d'oli i rectifiqueu-ho de sal i pebre i ja per acabar ficarem el gaspatxo mínim un parell d'hores a la nevera, emplateu-ho i poseu-hi els daus de pa sobre.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT!

(HUMOR SOCIAL)

El joc de paraules

Arena fina que en bucle és embat (de 6 lletres)

per @jocsdeparaules

Solució al problema anterior: Abissal

Escacs

Blanques juguen i guanyen

Judit Polgar fou la primera dona en aconseguir ser GM Internacional. Considerada la millor jugadora femenina de la història, als seus 12 anys ens deixà una obra d'art amb un dels sacrificis més bonics de les 64 caselles. Jugava contra Sofia Angelova a l'Olimpiada d'escacs de Salònica el 1988, on arribà a la següent posició, amb una peça i un peó de menys, però la seva genialitat li donarà la partida.

Solució al problema anterior:
1.Dxe4 Tg6!! 2.Ag2 (única forma d'evitar el mat en g1 o perdre la Dama després de 2.Tg6) ... Dxf3+ (i el mat és irreversible ja que l'alfil està obligat a menjar a h3) ... Tg1#

Sudoku

	5			8	7			6
		4						2
		9	3	2		7	5	4
9		5						7
	2			6				
6	4	7	2					
7		3	8			6		5
			9	7		3	4	8
4		2	5					

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

2	5	4	9	8	7	6	3	1
3	6	7	2	5	4	1	8	9
1	8	2	5	3	7	9	6	4
5	9	6	3	2	1	4	7	8
7	3	1	4	6	8	5	2	9
8	2	5	7	9	3	1	4	6
4	7	3	8	1	6	9	5	2
6	1	8	9	7	2	3	8	5
9	4	2	1	5	6	8	7	3

Dones amagades darrera l'espectacle

La lluita per aconseguir una major conciliació de la vida laboral amb la vida familiar

Elles són algunes de les dones que treballen en el sector de l'espectacle, algunes darrera del teló, però sense elles, l'espectacle no seria possible. Són dones que treballaran el diumenge 8M, i tots els dies festius, per tal que la resta de la societat en puguem gaudir. Als horaris que han de fer, on no existeixen festius, caps de setmana, nits, etc. Per això ens volem endinsar en aquest sector que utilitzem molt sovint, però que coneixem molt poc, malgrat que és un sector, també, molt feminitzat.

Entrevistem a diferents dones, amb feines molt diverses dins del món de l'espectacle: Guisela Zannerini, treballadora del Liceu com a mezzosoprano estable en el cor d'aquesta institució. Pilar Martín, treballadora a l'àrea d'imatge de TV3, al departament de disseny de vestuari; i Betlem Zamora, documentalista de TV3.

En què consisteix la vostra tasca.

Gisela: la meva feina consisteix en prendre part en la programació artística de la temporada del Teatre del Liceu en concert i òperes. A més de les actuacions assagem gairebé cada dia per tal de preparar la programació prevista.

Pilar: la meva feina consisteix en vestir a partir de pautes tècniques,

de realització i del tipus de programa (personatges de ficció, informatiu, magazine...). Construir looks a partir de cessió de fabricants, compra o reciclatge de la roba que solem guardar a la "vestiteca" per donar-li nova utilitat i sobretot, estalviar en programes amb poc pressupost. Un cop preparat el vestuari, seguim la gravació per possibles rècords, perquè no sempre es grava en ordre cronològic ni en el mateix dia. A més, compagino la meva feina amb la representació de CGT al Comitè d'empresa.

Betlem: jo sóc documentalista a TV3. Treballo a l'arxiu d'imatges, catalogant tots els programes que s'emeten per després poder recuperar imatges segons les necessitats de cada programa.

Com podeu conciliar la vida laboral i familiar?

G: Degut al tipus de feina hi ha moltes restriccions que dificulten la conciliació amb la vida familiar. Malauradament pot passar que ens posin també assajos en aquests dies que més necessitaríem estar amb la família. D'aquesta manera és veritablement un repte poder conciliar, de forma plena, la vida personal amb la vida laboral.

B: Tenim horaris de torns, perquè l'empresa no tanca

mai. Els treballs a torns fa difícil conciliar la vida laboral i familiar, així que ho fem fent equilibris en segons quins moments i comptant amb l'ajuda familiar.

P: La reivindicació que més ens preocupa és la de la conciliació, la de ficar la vida de les persones en el centre, per sobre dels interessos econòmics i productius del capitalisme i de l'empresa.

Hi ha discriminació laboral de les dones respecte als homes?

P: Sí, això és així. Ho hem constatat amb les dades que hem aconseguit amb la negociació del Pla d'igualtat. Les dones patim una bretxa salarial del 8'6% dins la mateixa categoria, i en els complementos de tots els sostres de vidre sota els que

treballem, arriba al 50,6%. Hem de recordar que som una empresa pública amb un conveni col·lectiu propi, i amb més homes que dones dins la plantilla.

B: Imaginem que també per un major compromís de les dones en relació a les responsabilitats i cures familiars, cosa que no significa un menor compromís amb la feina. A més, evidentment les dones en categories inferiors i en situacions més precàries són les que pateixen una major discriminació laboral.

Consta que hi ha bretxa salarial entre les dones?

G: Les xifres parlen per sí soles, la constatació és real en el dia a dia. En molts casos el salari és el mateix, però encara s'ha de treballar molt en la percepció del

nostre col·lectiu en relació a l'equitat a nivell de feina. De fet, sovint, ens trobem amb comentaris molt masculistes que ens acusen de treballar molt menys.

Teniu Plans d'igualtat a les vostres empreses... es compleixen?

P: Estem negociant el Pla d'acció, és a dir, la segona etapa. Com ens va costar molt aconseguir una bona diagnosi per aconseguir reduir la bretxa salarial i les discriminacions de les dones evidents en les dades quantitatives, malgrat ser una empresa pública, les dades ara mateix les hem d'actualitzar perquè ja són del 2015. En tot aquest temps no hem millorat ni tampoc s'ha trencat cap sostre de vidre amb la promoció de les dones. Encara

que no tenim el Pla d'igualtat, estem contents del que hem estat aconseguint com a CGT en tota la llarga i duríssima negociació.

Quines demandes urgents teniu?

P: Aconseguir un Pla d'igualtat real, en la pràctica, de la vida dins i fora de la empresa. Demanar a l'empresa una veritable manera de conciliar la vida laboral i familiar. Acabar amb la discriminació salarial i laboral de les dones, amb el sostre de vidre que no ens permet treballar amb igualtat de condicions només pel simple fet de ser dones. I aconseguir, d'una vegada per totes, una major conciliació de la vida laboral amb la vida familiar.

Aquest 8M Vaga de consumir, també de consumir espectacles

www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega't aquí el full d'afiliació
Omple'l i porta'l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a:
afiliacio@cgtcatalunya.cat

